

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAKA

Beş parmağında beş marifet!

KAZOVA

Sis

perlon
60 denye

Çorapları
hususiyeti
itibariyle
en iyi en
ekonomik
çoraplardır.

Türkiyede
taklidi
yapılamıyan
60 DENYE
KAZOVA
SİS
çorapları
Liseli
Üniversiteli
ve bütün
Çalışan
Hanımların
emrindedir.

Kazova

Giyimde zerafet yaratır

Mamullerimizi Kazova Mağazalarından
ve Büyük Toptancılarca İsrarla Arayınız

İtancılık - 7456 175

AKBABA YAYINLARI:

Bir Rüzgâr Esti!

Yusuf Ziya Ortaç

Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel şiirleri ve

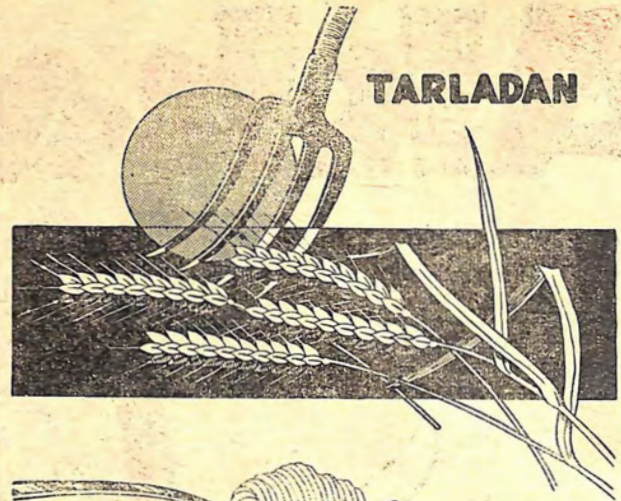
BİNNAZ

İsimli 3 perdelik manzum trajedisi bu kitapta
toplanmıştır.

Fiatı 5 Lira

Umum satış merkezi: AKBABA - Divanyolu,
Mıdfarer caddesi No. 8-10 İstanbul

AK 177

TARLADAN

EVE,
CANIN

PIVALE

PIVALE Adı Ağız Tadı...

Sadık Reklam - 43 - 176

Reklamlar için en iyi vasıta Gazete ve Dergilerdir.

Gazete ve Dergiler için de
en güvenilir aracı
Yeni açılan Erzurum ve Diyarbakır
Şubeleriyle
Basın ilân Kurumu'dur.

GENEL MÜDÜRLÜK : İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3
Telefon : 22 43 84 — 22 43 85

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ANKARA, Ulus İşhanı «E» Bloku Kat 2
No. 41 Telefon : 10 58 17 — 10 57 87

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İZMİR, İkinci Kordon Mimar Kemalettin
Cad. Küçük Kardiçali Han Telefon : 23911

TELGRAF : BASINKURUMU

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ADANA, Abidin Paşa Cad. Remo İşhanı
No. 46

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : BURSA, İnönü Cad. Aysan Han No. 20
Telefon : 2552

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : DİYARBAKIR, İnönü Cad. İşmenhan
kat 2, No. 22

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ESKİŞEHİR, Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ERZURUM, Belediye Binasında.

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : KONYA, İstanbul Cad. Yusufpaşa Sokak
Terzioğlu Pasajı No. 1

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ZONGULDAK, Amele Birliği Pasajı No.
15/16 Telefon : 2038

Basın - 18227 - 178

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatop, Şemsi Belli, Nîmet Arzik, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Çzen, Kenan Akıncı, Baba Oral, Rauf Ulukut.

ÇEVİRGİN AİLESİ :

Vî Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmî Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatop

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şahn Matbaası

Abone bedeli : Yıllık 50, Altı aylık 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylık 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Para : 100 kurustur.

İDARE YERİ :

Ölçü yolu Klodifer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Teléfono : 22 15 11

İLAN FİYATI :

Kapak içi, santimi 20 tl. vs. 10 sayfa 30 liradır.

Çift : 3 - Sayı : 66

1 Kasım 1962

YIL : 48

Bu gazete Basın emlak Vassatına uymayı taahhüt etmiştir.

Ak b a b a

Melen - Alican Düetτοςu !

NİHAYET Ferit Melen'le Alican'ın dil altında sakladıkları baklalar filizlendi. Eski deyimle dideler ruşen, halk diliyle gözümüz aydın: Tekel maddelerine zam!.. Akar yakıtı zam!

Üstünkörü düşünürsek: Eh, deriz, siyah şarapsız et, beyaz şarapsız balık, tatlı şarapsız meyve yemeyen zenginlerimiz kadeh başına baş kuruş fazla versinler!.. Otomobil saltanatından vazgeçmiyen yere basmaz kibarlarımız, benzine yüzde yirmi fazla ödesinler!..

Ama bunu rahatça diyebilmenin tek şartı, tek çaresi, tek çıkar yolu vardır: Bir kanunu kaldırmak!

Bu kanun, bizim yerli kanunlarımızdan, İsviçre'den aldığımız kanunlardan, faşist İtalya'dan apardığımız kanunlardan biri olsa, kolay: partiler arası bir anlaşma ile kaldırılabilirsin, yahut paşa baba modası bir retuş yaparsın, gider!..

Ama bu kanun, insan gücül üstünde bir kanundur, bir fizik kanunu... Adına «Bileşik Kaplar Kanunu» deriz..

Bunu kaldırmaya, değil Melen'in, değil Alican'ın, Koçero'nun bile gücü yetmez!

Siyaset kanunlarıyla uğraşan politikacılarımız bu tabiat kanununu hatırlarlar mı acaba?.. Eğer unuttularsa, liseye giden çocuklarına lütfen sorsunlar... Onlar, gülümseyerek sanırım şöyle anlatacaklardır:

— «Dipleri bileşik kaplar içindeki akıtın serbest yüzü aynı ufkl düzey üzerindedir.»

Yeryüzünde hiç bir şey, hiç bir kimse bu kanunun dışında kalamaz. Hattâ tek parti idarelerinin kanun üstü kabadayıları bile!

Rakıya yapılacak zam, şaraba yapılacak zam, biraya yapılacak zam, tıpkı bileşik kaplardan birine damlayan su gibi, öbür kapların fiyat düzeyini de yükseltecek, hizaya getirecektir. Tek cıgaramıza katılacak tek metelik bile duman olup havaya savrulmaz!

Akar yakıtı gelince... Sız, benzinin yalnız milyoner Cadillac'ında mı yandığını sanıyorsunuz?.. Ya komşu illerden sebze, meyve taşıyan kamyonlar?.. Motörler?.. Bunlar zemane zenginleri gibi, Allah: «Yürü ya kulum!» deyince yürümezler! Akar yakıt zammı, zenginlin kasesinden çok ziğürdün kesesini yakacaktır: Bu kış, lâhanadan kuru fasulyeye,

elmadan portakala kadar her şeyi, her şeyi, her şeyi daha pahalı yiyeceğiz!

E, lâhanayı pahalı yiyen kunduracı, pabucu da daha pahalı satacak, daha pahalı pençeleyecek, daha pahalı yamayacak!

Cıgarayı daha pahalı içen işçi, portakalı daha pahalı alan terzi - şu dilsiz, ağızsız dar gelirliiden başka herkes - sağ eliyle verdiğini, sol eliyle alacaktır!

Bunun adına ne derler biliyor musunuz?.. Hayat pahalılığı!

Karnının doymadığını, yüzüne bakar balıma anhyacağınız insanlar var bu memlekette: Kafa insanları, gönül insanları... Çizdiği bir kari-katüre, yazdığı bir hikâyeye, diyelim ki elli lira alıyorlar... Bunun yedi buçuk lirası vergidir!

Ama pamuk tarlasından milyonlar toplayan toprak ağası, kafa ve gönül tarlasından derlenen o göz nuru satılır, o alın teri çizgiler kadar olsun vergi vermez!

İşte, gazete sayfalarında dinledığımız «Melen - Alican» düetτοςunun hazin güftesi ve bestesi!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Beş yıllık plândaki tarım vergisi alınmıyacak. (Gazeteler)

Alican — Göreceksiniz Paşam, gelecek seçimde çok iyi mahsul alacağız!

MUBAREK ZÂT!

Naci Sadullah

MEKTUPLARI gözden geçirirken, içlerinden en şişman olanının okunmasını en sona bırakmıştım.

Nihayet sıra onu da ele alabilme geldi.

Mektuplar, onlara pek çok muhatap olan bizlere, daha açılıp okunuşlarından önce pek çok şeyler söylerler. El yazılarının çoğunda, sahiplerinin karakterleri bizlerin adreslerimize çok daha okunaklıdır.

Mektup vardır ki, burnumuzun dibinden belli belirsiz bir pudra kokuşu uçuran dişi rüyahası, ve zarif zarfının bize gelinceye kadar atıldığı yerlerde, dolaştığı ellerde bile lekelenmemiş temizliği ile yüzümüze gülümserken, kulaklarımıza kendisini takdim eden tatlı, kibar sesi de getirir. Bu hayal ses o kadar gerçeğe yakındır ki; hemen ayağa kalkıp elinizi nezaketle uzatırsınız gelir!

Fakat buna karşılık mektuplar vardır, yine sadece zarflarının genel manzarası ile size, sahiplerinin kaba, görgüsüz hüviyetini, belki de taşıdığı nüfus kâğıdından, ve hattâ evindeki retuşsuz fotoğrafından daha iyi takdim eder.

O zaman da içinizden, sadece elinizdeki zarfı altınızdaki kâğıt sepetine atmak gelir!

Biz şimdi, elimize en son aldığımız şu şişman mektuba gelelim...

Kirli, kocaman, ve buruşuk zar-

fının tepesi «besmele» işaretli bu mektup, içindekini size hemen teslim ediyor: Bu bir softadır!

Bunların yeni harflerle el yazıları, ahmak bir oğlanın ilk alfabe talimindeki çocuk felcine uğramış sarsak şekillere benzer.

İşte bizim şişman zarfın üzerindeki satırlar da, bu sarsak kaligrafinin tipik bir örneği idi.

Açtığım zarftan, dilekçe kâğıtlarından derilmiş koskoca bir tomar çıktı.

Son yaprağının başındaki sayıya baktım: 33!

Otuz üç dilekçe kâğıdı dolusu yazı... Ama nasıl yazı?..

Siz yüz kilo arap harfini toplayıp bir çuvala doldursanız, onlar o çuvalın içinde, bu sahilelerde olduğundan çok daha düzgün istiflenir...

Kırmızı bir mürekkeple kana bulanmış satırları baş tarafından sök-meye çabaladım... Bir hayli uğraştıktan sonra karineyle anıyabildiğime göre, herif bir rüya görmüştü: Kendisince mübarek bir rüya!

Tomarı buruşturup sepete yolladım: ve hemen koyulmak zorunda olduğum çalışma, onu bana çabuk unutturdu!

✱

Bundan üç gün evvel, matbaada-ki odamda oturuyorum.

Yetişmek istediğim bir randevum vardı. Elimdeki yazıyı çabuk bitirmek istiyordum. Böyle zamanlarda, aradığım bütün kelimeler, ka-

famın içinde Koçero'ya döner: Koydunsa bul mübarekleri!

Ben bu fikir koması içinde kıvrılırken, odanın kapısı hafifçe vuruluyor.

Beklediğim kahve getirildi sanarak:

«— Giriniz!..» diyorum.

Açılan kapı kapanıp da ben başımı kaldırıncı, ne görsem beğenirsiniz?

Üzerime birisi geliyor... Ama nasıl birisi? Ama nasıl geliyor?

Bu öyle bir «birisi» ki, seyrek keçi sakalına, ve tozdan beyazlaşmış eski, melon şapkasına baksanız, işinden atılmış bir haham...

Sırttığı için mi, yoksa takallüs ettiği için mi, açık durduğu anlaşılmaz ağzındaki dökük, çürük dişlerin karanlığını koyulaştıran ölüm sarısı benzine baksanız, kefeninden yeni çıkmış bir hortlak!..

Sırtında lâta bozması bir perde-si ayağında şalvarımsı bir pantolon, elinde tesbih...

Üzerime doğru gelirken, çıkık alnındaki çukurlarda kıpırdıyan böcek gözleri, bir benimkilere dikiliyor, bir etrafı kolaçan ediyor.

Bir şeyden mi korkuyor? Bir şey mi arıyor? Beni mi korkutmak istiyor? Deli taklidi mi yapıyor? Yoksa sahiden çatlak mı?

Aklıma hemen sabah gazetelerinden birinde okuduğum: «Timarhaden kaçmış deli!» havadisi geliyor. Ne olur ne olmaz, elim masa-

nın üstündeki makasta, tetikleniyorum!

«Birisi», hâlâ üzerime doğru geliyor... Geliyor... Evet, gelmesine geliyor, yâni bana ağır ağır gittikçe yaklaşıyor ama, yürüyerek yaklaşıyor desem değil, ayakları yere basmıyor sanki... Uçarak yaklaşıyor desem o da değil!

Hani önemli boks, veya futbol maçlarının filmlerinde, goller, veya yumruklar iyi görülsün diye o hızlı sahneleri ağır gösterirler ya?

İşte «birisi» nin bana doğru gelişi, tıpkı, «ralanti» dedikleri o ağırlaştırılmış film sahnelerindeki oyuncuların şut atarken âdeta uçuyor gibi görünüşlerinden farksız!

Geliyor... geliyor... Nihayet geldi, iskelet ellerini masama dayadı: Benim ben olup olmadığımı sordu. Adımı, sanımı inkâr edecek değildim ya... Boğazımda kurumuş bir sesle:

«— Benim efendim!..» dedim.

Onun da boğuk bir sesi vardı. Mahsus mu öyle çıkarıyordu, yoksa sahiden mi boğuktu, bilmiyorum:

— Bendeniz, dedi, Hacı Fethullah Ei Eyyübî.. Hatırladınız, değil mi?

Karşımdaki inahlûku, ömründen ilk defa gördüğümünden emindim.

«— Hatırlıyamadım efendim... dedim...

«— Bendeniz, dedi, sizin: «Mübarek bir rüya» isimli yazınızı okumuştum!..»

Hemen hatırladığım o yazım, hayali ve mizahi bir mülâkattı. Fakat konuşuş tarzından belliydi ki, o, yazımı ciddiye almıştı.

Bu sefer benim içimi büsbütün başka bir kuruntu kaplamıştı:

Yoksa o yazım, Fethullah Ei Eyyübî'yi gazaba mı getirmişti?

Latasının altında sallanan bir saldırgan ile benden intikam almaya mı gelmişti yoksa?..

Dayandığım duvarı, sırtımla yıkamak istercesine iterek, ona dikkat ve şüpheyle bakıyordum:

Evet.. Böcek gözlerindeki niyet, hiç de iyiye benzemiyordu...

Sonra, hırsız gibi, odaya o ne biçim girişti? Sonra o sağa sola bakışlar?.. O yere basmadan, âdeta uçar gibi yürüyüş?

Evet.. Evet: Bu herif birazdan muhakkak bana saldıracaktı!..

Hele kısık bir sesle sorduğu şu sual, benim bu haklı şüphemi büsbütün kuvvetlendirdi:

«— Bizim burada konuşacaklarımızı duyan olur mu?..»

Avazım çıktığı kadar «İmdaaaaa» diye bağırımdan kendimi güç tutarak mırıldandım:

«— Şu anda duyan olmaz ama, gelen, giden olabilir!..»

O omuz siktli:

«— Zarar yok... evvelallah, bız işimizi çabuk bitirmesini biliriz!..»

Bu işi neydi aca? Yoksa, evvel Allah, çabuk bitirilecek olan iş benim işim miydi?..

Ben kuşku içinde kekelemişim: «— Yok... yok... o işin acelesi yok...

«— Sizin işiniz...

«— Benim işim mi?..»

YAZISIZ

Aaaa... herif, bitirilecek işin benim işim olduğunu işte açıkça söylüyordu!

Fakat ben böyle düşünürken, Hacı Eyyubi:

«— Ha sizin işiniz, ha bizim işimiz... Siz de bizden değil misiniz?...» diye, mânasını anlamadığım için zihnimi büsbütün karıştıran bir acıp söz söyliyerek karşımdan ayrılıp yanına doğru gelmeye, pardon, uçmaya başladı. Sonra bir elini, sandalyemin arkasına, bir elini de masaya dayıyarak:

«— Hikâye-i tecelliyatıma ne buyurdunuz?...» diye sordu.

Ter içinde, şaşkınlık içinde, bu sefer de onun: «Hikâye-i tecelliyatım» dediği nesnenin ne olabileceğini düşünerek:

«— Anlıyamadım efendim!..» dedim.

O, duyulması ikimizin de canına mal olabilecek bir sırı açıklar gibi, büsbütün kıstığı bir sesle:

«— Efendim, dedi, bilseniz, onu zatı âlilerinize göndermeğe cesaret edinceye kadar ne sıkıntılar çektim?

«Tam mektubumu size ulaştırmak üzere postahaneye girerim, içimden bir ses: «Yâ Fethullah, üzerinde polis gözü var. Geri dön!..» Der... Tam buraya gelmeye niyetlenip sokağa çıkarım. Yine içimden bir ses: «Yâ Fethullah! Gitme!..» Elden yollamayı düşünürüm: yine içimden bir ses: «Yâ Fethullah!.. Dur, vaz geç!..» diye emreder!.. Fakat bugün artık dayanamadım, kendimi huzuruza kadar attım... Okudunuz değil mi?»

«— Neyi efendim?..»

«— Hikâye-i tecelliyatımı!»

Fesuphanallah! Yahu, bu «Hikâye-i tecelliyat» da ne olsa gerek? O kumadım desem adam kızacak... Ama, her âkibeti göze alıp yaradana sığınarak:

«— Okudum!..» dedim.

Fakat ben bu kelimeyi söyledikten sonra, Hacı Eyyubi:

«— Efendim, o hikâyeyi kırmızı mürekkeple kaleme alışımın hikmeti şudur ki!..»

Deyince, benim ayaklarım hemen suya erivermişti.

Artık onu dinlemiyordum. Saatime baktım: randevum çoktan yanmıştı. Bu bunalmış kafayla yazı da yazamazdım. Tepeme kan çıkmadan, su felâketten kendimi bir kurtarabilsem, sevincimden çeşitli çılgınlıklar atarak ölüme geleni kucaklayıp öper miyim? Tanımadığım kimsele-
rir kaba etlerine şaplaqlar mı ata-

— Kocana kavuştuğun gün çok sevindin mi?
— Çooook... Hele gece!..

rim? Bilmem!..

«Size söylüyorum erenler... Cezbe-ye mi girdiniz?..»

«Ne cezbesi efendim?..»

«Deminden beri, âlemi mânaya dalmış gibi, derin derin tefekkür halindesiniz... Sorduklarıma birer cevap inayet buyurmuyorsunuz... Arzettığım gibi, o mübarek zat rüyamızda size tecelli ettiğine göre siz de bizlerdensiniz elbet... Emin olun, geçen gece, sabah ezanına yakın, kendileri bana da tecelli ettiler... Dudağlarının ucundaki o üç köşe gülüşle ne kadar canlıydı!.. Okudunuz tabii: Aramızda geçen konuşmaları mektubumda yazmıştım!.. Ama hepsini değil... Eeee, ne olur, ne olmaz, ya mektup bir yabancı ele geçerse?..»

Etrafına şüpheli gözlerle baktı, tekrar üstüme doğru uçarak:

«— Fakat bütün tafsilâtı hafızamda...Sesi olduğu gibi kulağımda duyuyor... Şimdi size o mübarek ruh bana tevdi ettiği esrarı birer birer açacağım...» dedi.

Artık iyice anlamıştım: Benim gazeteye yazdığım yarı mizahi «Rüyama giren mübarek zat!» hikâyesini sahi sanmış, beni ziyarete gelmişti bu Hacı Fethullah!

Şimdi, kendi rüyasını dinletmeğe hazırlanıyordu... Birden, kafamın içinde çakan şeytani bir şimşekle, sağ elimin işaret parmağını dudağıma yapıştırıp fısıldadım:

— Suuuus!

O, gözleri dehşetle büyüyerek sordu:

— Dinliyorlar mı?..

— Hayır... Dinleyen yok... Günah-tır!

— Günah mı... Nesi günah?.. Kulu-nuzu irşat buyurunuz lütfen...

— Rüyadaki tecelliyat anlatılmaz. Hadis vardır, hadis... Bilmiyor musunuz?

Geri geri uçarak divan durdu:

— Af buyurunuz... bilmiyordum!

Sesime ağır bir eda vererek gözle-rimi kapadım:

— Lâ ifşae sirruhu, beynel Rabbe ve abdühü!..

Hacının tam paniklediğini görün-ce hemen tefsire geçtim:

— Mânâ-yı şerifini anladınız el-bet: Lâ ifşae, yâni kimseye söyleme-yiniz.. sirruhu, sırları.. beynel Rabbe ve abdühü, Allah ile kul arasında-ki!..

Hacı Fethullah el Eyyubi, ben sö-zümü bitirir bitirmez, yıkılırcasına yere diz çökerek elimi üç kere öptü-p başına koydu ve yine yere basu-yan adımlarla odamdan uçu, gitti!..

Naci Sadullah DANİŞ

NA MIEBCURİYATIM

— Şu mabbüslük denilen rütbanın bona verdiği zorari, Halepten gelan çakirge sürleri mahsulata virmaz!. Dinla can gulagiyana beni da, modda modda söyliyam sana gardaşım!..

Şu oyağımdaki laylon çorabi görriysin?.. Bu laylon çorab, söyleyacağım lākardınla I ci Moddası!.. Zamheri ortasında laylon çorab geymak demek romantismaya dutulmağ demektir gardaşım!.. Ben alışmışım gış gününde galın yün çorablar geymege; alışmışım amma ohnlıyor ki gardaşım!.. Modam ki millat vakıllı görnlüyoruk kütükte, ganuna, nı zama etaat etmekliğimiz ilâzım!.. Gıl çorap geyip de mencilse getsem mabüs orkadışlar kötü bakıyorlar oyağıma!.. Halbusiki banım na macburiyatım vor laylon çorab geyip oyağımlı üşitmeye?.. Na mecburiyatım vor romantisma hasdeliğini gınalı maktubınan çoğlrmaya?.. Heç bi macburiyatım yohhh!.. Yegâna sebebsi: Melmekât mönfaatı!..

MADDE: 2

Bilmam zatınız bizim o tarafları görmüşliğiniz vor mi?.. Tezze goyın yoğırdı olmiyor, sofrâ da açılmıyor bizim malmekâtta!.. Ben alışmışım tezze goyın yoğırdına; paklova, bûrag olsa gine da canım çekmâz yoğırtsız yemak yemasını!..

Mabüs oldığından bugüne gadder goyın yoğırdının hasretliğini içında yanıyorım!.. Angara şeharında goyın beslamak mümkünisi yohhh!..

Hal, vaziyat bu çeşit olinca bir lokma yemağı iştahınan yiyamıyorum gardaşım!.. Yaylğ oyranı, goyın yoğırdısı gozünde tütüyor!.. Allâ için sen söyle: Na macburiyatım vor oyranı, yoğırtsız yemak yemağa?.. Na macburiyatım vor goyın yoğırdının yohllığından dolayı ac galmıya?.. Yegâna sebebsi: Melmekât mönfaatı!..

MODDA: 3

Ahan bu üçüncü moddayı yeddi kâtip yeddi galeminan yoziyor gine bitirmiyor!.. Nomissizim, şarâfı zım ki yalanı, dolanı var ise!.. Dinimiz dörde gadar izinnâme vermiş, Hazretî piyğamberin emrini dınlamamak haşâ, haşâ, insani kâfir eder. Böyle oldığından dolayı banım da iki orvadisi mavcut!.. Gontencan dolmasın dıya öteki ikisinin yerına hanüz tayınlama yopmadım!.. Dünluya halli bu!.. ne zoman ihtiyaç oluyor, o zoman gontencanı doldırıyorum!..

Eyl, hoş emme, mabüslük makamına geçalıdanbarı şaşırđm na yapıyorum!.. Yüsgek ziyofatlarda herkes orvadisini getiriyor, lokin ben götirmiyorum!.. Sebiyatı iki adet oliš!.. Purutakal midir, protokol midir nadir, iştâ o ganuna aykırı geliyormiş!.. Eeeee gardaşım bu gadar zomandan soyna orvadin birisini içdan doklza boşamağ olır mi?.. Na macburiyatım vor orvadı boşayım?.. Na macburiyatım vor, iki orvadinin mevcudatını bira indıram?..

Heç bi macburiyatım da yohhhh!.. Fegat dedim ya, melmakât mönfaatı!.. Sırf melmakâtın yüsgek mönfaatının hatırı için orvadisinin birisini yolladım çiflîğâ!.. Şimdi Allâyı sevarsan cuğap vir bana: Ben iki orvada alışmışım!.. Na macburiyatım vor tek orvadinan otırmaya?.. Sırf melmakât mönfaatı!..

MODDA: 4

İlele şu medaniyat yu!arı sinirimâ dokinıyor gardaşım!.. Gıravıt dahmağ, guyrulu çeket glymağ, tahta gibi köynek yahasını boynına geçirip bolâ ziyafatına getmağ benim için ne lüzüm?.. Ben alışmışım geniş mintanlara!.. Alışmışım peyilgi geniş solvarlara!.. alışmışım irahat dösşeklerin üstında uzanmağa!.. Şimdi cesedimın her yanını dar esbabınan sıkıştırıyorum, gazzılı gibi iskâmelerin üstında otırıyorum. Mencilsta otirdiğim goltoğ bile irahat degil!.. On hokkalık yün dösşeklerin üstüne uzanmıyorsın, belini galın yastığlara dayamıyorsun, ne lezzatı olır istırahatlamanın?.. Mencilse dösşek, yastığ götirsam herkâs banımın zavklanır. Götirsam irahatlama yohhhh!.. Na macburiyatım vor banım, cesedimi irahatsiz etmeye?.. Heppisinin sebebsi: Melmekât mönfaatı!..

MODDE: 5

Şu duvardaki tasvirima bakıyorsun, bir de bana bakıyorsun, aradaki büyük fargı heman anlıyorsın!.. Bu fontoğırafisini çektiğim zo-

man, mabbüslük yoğıdı. Görliyorsın ki bıyığımın her ucundan bi adam asılır!.. Bu gozel bıyıkları bah ne voziyata goydılar!.. Uçlarını kesmişim. İtin guyrığına çevirmişim o gaytan bıyıklarımı!.. Bıyğ demek, bi erkâğın şerafati demaktır!.. Na macburiyatım vor ki bıyığımı kestiram?.. Na macburiyatım vor ki erkâklık şerafatından mahrumlama galam?.. Yegâna sebebsi: Melmekât mönfaatı!..

MODDE: 6

Geçanlarda büyük bir düvelin pâdışahlı gelmiş. Löküz bi ziyofatlama verdılar!.. Bani da çoğırdılar!.. Getmayacak idim amma belkim yohlama yapılır, ben nohsan çıharım da hükumatın giredisi gırılır dıya gahıtım gettim.

Sofranın başında bi sürî çotal - gaşşığ - bıçağ vor!.. Culuh gıztarması geldi. Herkâs bi elında bıçağ, bi elında çottal oynayıp duruyor. Culugunu bi budunu duttlığım gibi iki elimınan beranber etları gemirmaya başladım. Orkadışlar çoğ gızdılar, kimi oyağıma bastı, kimi gözgas eyledi.

Başladım ben da çatalınan, bıçağınan oynamağa!.. Şimdi sen söyle gardaşım, Na macburiyatım vor ki iki sahat çatal - bıçağ bi dırem et goparmağ için uğraşıyorum?.. Sebebsi: Melmekât mönfaatı!..

MODDE: 7

Mabbüslük heç eyl bir zenaat degil gardaşım!.. Bu işin zorarlarını saymağınan bitirmek mümkünisi yohhhh!.. Gıdan hafta, orkadışlar bilat almışlar!.. «Operaya gidliyoruz hap baranbar, saa da bilat aldık!» dedılar.

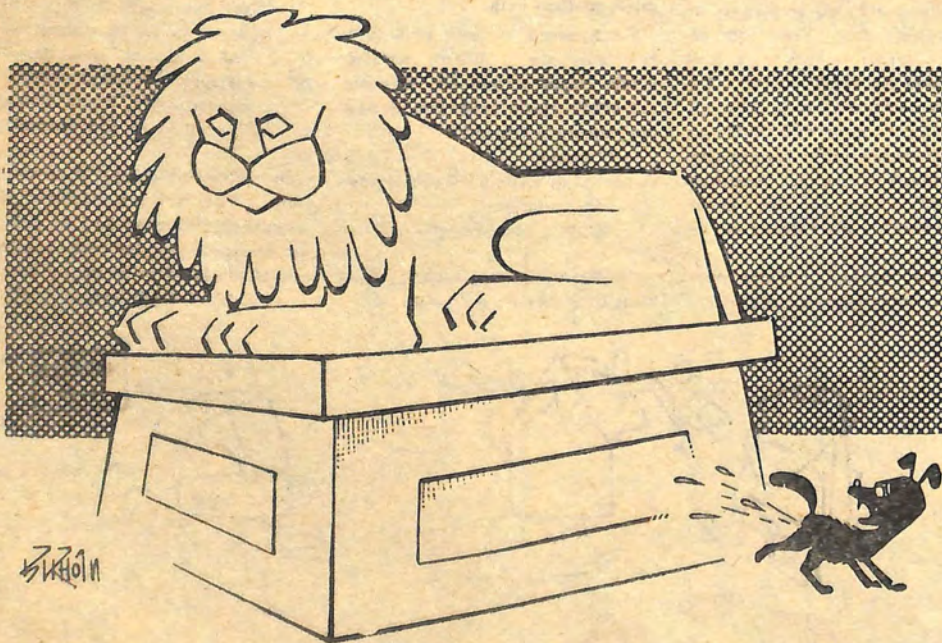
Ben na bllam Opera'nın na oldığın!.. Onlar opara deyince ben de para mara verliyorlar zannedliyorum. Garar verdik, gıdek mi gıdek!..

Böyük bir gapıdar: böyük bir salonlamaya gırdık. En yüsgek garılar, en yüsgek erkâklar heppisi dolmuşlar içarıya!.. Cıgora içmak ya sağ!.. Alatrıkların işiği kölgelendi. Garşımızda bi tiyatora sahnesi açıldı!.. Tiyatora gızırlı çıhtı!.. Bi gonışmaları var görsan şaşlıyorsun, dalı çliyorsın!.. Gaydalı gaydalı gonışlıyorlar birbirliynan!.. Erkâklar bağliıyor, garılar çağliıyor!.. lokin tiyatoradan başga her şeye benziyor. Göbak atması yohhhh!.. Çifta tallisi yohhhh!.. bu Angara şeharının tiyatorası blla bizim melmakâtın tiyatoralarına benzamıyor gardaşım!.. Allâ sani inandırslın, tam uçbuçuğ sohat gayıdeli bağliıllardan gulağımın anası ağladı!.. Na macburiyatım vor ki üç sahat cığara içmadan o ziriltıları dınlayam?.. Sırf melmakât mönfaatı!..

Ne dırlarsa desinler!.. Ben melmakâtımı sevan adamım!.. Melmakâtın yüsgek mönfaatının hatırısı için her şeye gatlanaçağım! Ne yapam ki!.. Melmakât mönfaatını ban düşünmayam, o düşünmeye, peki kim düşünacak?.. Biz olmiyoruz batlıyor gediıyor melmakât!..

Şemsi BELLİ

Heykellere tecavüzler devam ediyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

YAZISIZ

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 00017 metre kısa dalgadan Ankara Valiliği, 71000 metre uzun dalgadan Başkent Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular, programımıza hoş geldiniz!..

Bu haftaki studio sanatçılarımız, sırasıyla Yakup Kadri Karaosmanoğlu, Ankara Valisi Enver Kuray ve yeni İçişleri Bakanı Hıfzı Oğuz Bekata!..

Günün ilk solisti eski Büyükelçi, eski Ulus Başyazarı, eski C.H.P. milletvekili, büyük edip Yakup Kadri Karaosmanoğlu!..

Bundan geri C.H.P. den boşandım,
Bir tek partilyle görüşmem gayri!
Beş sayfalık bir istifa döşendim,
Başmakale yazıp farışmam gayri!

Evde hanım çalım eder, nâz eder,
Kayseri'de yatar kayınbirader!
«Af» diledik, hava aldık birader!
Kimsenin işine karışmam gayri!

Ben eridim başkasının öcünden,
Kan damlıyor şimdi «Okun Ucundan.»
Kalem bile mahrum kaldı gücünden,
Yırtık kâğıt gibi buruşmam gayri!

C.H.P. de zaten ben bir «Yaban» dım,
İsmet Paşa el verdikçe abandım!

Onlara göre ben bir düztabandım,
Eğri tabanlarla yarışmam gayri!

Bir avuç hâtıra kaldı mâziden,
Dirhemleri attık boş teraziden.
Özür diliyorum Ulu Gâzi'den:
Boyumdan yüceye erişmem gayri!

Sevgili dinleyiciler, şimdi de mikrofonu
yeni Ankara Valisi Bay Enver Kuray'a ter-
k ediyoruz!..

Ankaradan ayva gelir, nar gelir,
Siyaset denilen zorlu yâr gelir.
Başka yerler bana artık dar gelir:

Talihim var hem darda, hem genişte,
Egesel'e enişteyim enişte!..

Evvel bir ardıttım, şimdi çam oldum,
Eskiden yarım dım, şimdi tam oldum,
C.H.P. nin arzusuna râm oldum:

Talihim var hem darda, hem genişte,
Egesel'e enişteyim enişte!..

Aziz okuyucular, sevgili dinleyiciler!.. Bu haftaki programımızı yeni İçişleri Bakanı Hıfzı Oğuz Bekata'nın bir türküsü ile bitiriyoruz.

Çıktım bakanlığa seyrân eyledim,
Âsâyiş kalmamış, haller perişan!
Her tarafı ayrı bir diken sarmış,
Goncalar dökülmüş, dallar perişan!

Bir yanda solcular pusuda bekler,
Bir yanda sağcılar bizl köstekler,
Sivrisinek dolu bütün petekler,
Arılar perişan, ballar perişan!

Kimi miting yapar, kimi yol keser,
Kimi güpegündüz gider ev basar,
Birin memnun etsem birisi küser,
Dudaklar riyakâr, diller perişan!

M.D.O. nun sırrı nedir bilinmez!
Emniyetten bir ipucu alınmaz!
Bu makamda uzun boylu kalmamaz!
Ayaklar perişan, eller perişan!

Hıfzı Oğuz der ki: Artık ne fayda?
Ben halk çocuğuyum, yatmam sarayda!

Gelecek hafta tekrar buluşmak umuduy-
la hepinize mutlu günler, sevgili dinleyiciler!
Hoşça kalın!..

İnönünün son adı

Lozan kahramanı, Milli Şef gibi
cafcacılı ad dilil... Supap!..

KİM İnönü'den bahsetse son za-
manlarda:

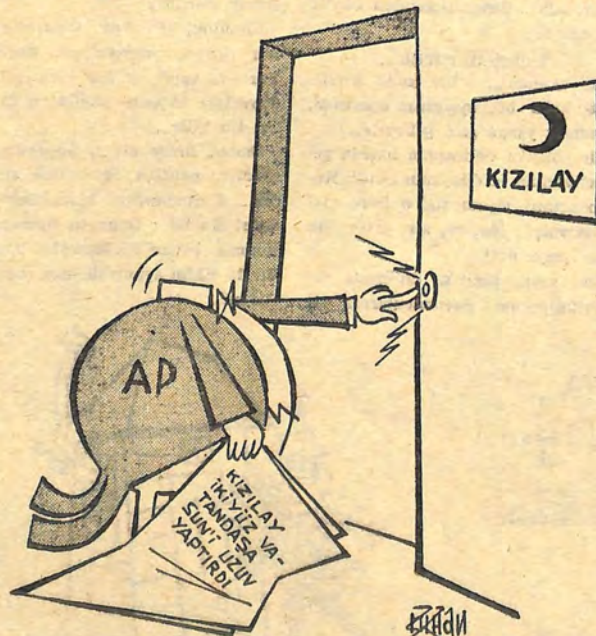
— «Efendim, o bir supap» diyor
bi'daha demiyor...

Ben adın mütevâzillğine falan ta-
kilmıyorum, supapa bu kadar muh-
taş olmamız beni gamlandırıyor.
Sizi?..

Yeni sahne...

İki adet piyes oynanıyor Yeni
Sahnede... Salonun üçte biri boş...
Bu boşluğa alışmıyor gözlerimiz...
«Hakkı» bir boşluk olmasına rağ-
men!..

Ayıplamazsınız di mi?.. Oynanan
ne birinci «bir perdelikten», ne ikincil
«bir perdelikten» hiçbir şey anla-
madım... Bön bön etrafıma bakıyor-
dum, güllere, alkış tutanlara...
Herkes ne kadar anlayışlı maşallah!

YAZISIZ

Kayseriden çıkanlar...

Çoğu: «Politika mı, tövbe tövbe...
Bir daha adımı anmıyacağım!» di-
yor. Hummm!.. Bu bana:

— «Beyaz trene, tövbe tövbe bin-
miyeceğim» i hatırlatıyor...

Ondan sonra efendim:

— «Savarona yatıyla balık avla-
mıyacağım» ı hatırlatıyor...

Ondan sonra efendim, eğer daha
elle tutulur bir örnek isterseniz...
Espirilli dostum Mümtaz Faik Fe-
nik'i hatırlatıyor...

Mümtaz bey dostum, Yassıada-
dayken şunu söylemiş hep:

— «Politika mı, Allah göstermi-
ye... Bunun yassıadası da var...
Yassıadaya yakından uzaktan ilgisi
olan şeylerle, değil uğraşmak, ben
bundan sonra Yassıkadayıf bile ye-
micem!..»

Belki de sözünde hâlâ duruyor,
hâlâ yassıkadayıf yemiştir «Son
Havadis» başyazarı dostum!..

Ankara Mektubu

Ayın olayları !

Osman Köksal'ın deyimiyle «gebe Ekim ayı» doğurmaya başladı... Birinci çocuğu «Af» tı!

Politik kısmını, âtîfet kısmını, âtîfetsiz kısmını inceliyecek değilim Akbabam, günlük tarafını, «insani» tarafım alıyorum ben...

Benim için «af» birbirlerine hasret olanların kavuşması, o kadar... Herkes de böyle alsa, yeni mesele çıkmaz, olan meseleler de yatıştır!

Benim için «af», ile reisi «taze» bir yuva bulsun diye, her yanı yenilenen evdeki kireç kokusudur.

Benim için «af», aile reisi «taze» kendisini «hırpalanmış» bulmasın diye, biraz utanarak berberin kapısından süzülen, orta yaşlı kadındır.

Benim için «af» gece düşerken, özlenenleri özlemişlere kavuşturan sevinç arabasıdır... Ankara'nın varoşlarına vardıklarında, hem sabırsız; hem boğazları tıkanık, manzardan bir kırıntı kaçırmamak için kıpırdanmayan insanların öne doğru eğilmiş omuzlarıdır...

Benim için «af», yabancılaşan küçük çocuğun, geri gelen babasının kucacağına, tekrar alışıp güvenle oturmasıdır...

Benim için «af» bu güzel şeylerdir işte!.. Tabii ki, tabii senatörler biraz «asilacaklar» «tasarruflarımız, tasarruflarımız» diye dövünceler haffitten... Akbabam, sen onlara anlat ki, ne birşey geriye alırsın, ne birşey geriye gelir... «27 Mayıs o kadar sağlam kı» desinler kendi kendilerine, artık «af bile edebilir!..

İşi bu taraftan alsalar... Herkes, çikanlar bile, işi bu güzel, bu tatlı, bu ılımlı yönden alsa, ah alsa!.. Ah alabilse!

İkinci çocuğu!..

Ekim ayının doğumu, Ankara Valisi Teoman Paşa'nın Antalya'ya tayini...

Tabii vazife vazifedir, amma ve lâkin bazı vazifeler üzümlere yapılr!.. Teoman Paşa da üzgün... Ankara'dan Antalya... İki ilin baş harfleri bile hayretle: «A.. A!..» demiyor mu?..

Onun'çin işi politikman almamak daha iyi... Ben olsam... Antalya'nın şelâlelerini düşünürüm, denize bol akan... Ben olsam Zara Plâjının küskün kumunu düşünürüm... Eteğinde bahar, tepesinde kar, çift mevsimli dağları düşünürüm... Erkeklerin tabiata pek akli ermiyor galiba... Tabiata aklın ermesi kolay değildir: İnsan içinin «mâsum» ve «masun» kalması lâzım... Kalamıyor onların içleri o halde!..

Hayatın garip «değiş tokuşları» var. Bazen insanın gücüne gidiyor bu değiş tokuşlar. İhtilâl olduğunda, Teoman Paşa Sırtte kumandandı. Bugünkü Ankara halefi Enver bey de Sırtte Vali... Valiler 27 Mayıs'ta, kumandanların kanadına kanadına sığınmışlardı... Tabii Sırt valisi de... Şimdi selef halef oldular... N'olacak hayat bu! Yarın, kimin kime halef olacağı belli olmaz ki, hele bu kadar arap saçınca karışık «yarınlarda»!

Ben yüzünde görüyorum Teoman Paşa'nın, aklında bunları yaşattığını... Halefine iltifat «pas» ları verirken de, onu büyücek komplimanlarla «ağırlarken de»... Paşam, paşam, için burulmasın. Omuz silk!.. Omuz silkabilen büyük adamdır!

Üçüncü çocuğu!..

Bir skandal... Bir kalb krizi... Kalb krizi bu, uygunsuz zamanda, uygunsuz yerde geli gelirler...

Bir politika ünlüsünün başına geli gelivermiş ve dünyanın bütün Koçero'larının yiyemediği o başı, yiyi yiyivermiş!.. Koçera, sen artık yüzüne peçe ört!..

Ben sayın politika ünlüsüne sınırlanmıyorum. Savunucularına sınırlanıyorum. Bazı ahvalde en etkili savunma yolu, boynu bükük bir sükkuttur, o kadar... Savunucular cefâlleniyorlar, kendi kendilerini savunur gibi! (Belki de kendilerini savunuyorlardı...)

Efendim, Osmanlı İmparatorları'nın yüzlerce cariyesi yok muydu?.. Vardın, vardı... Bir kere sarayın duvarları dışında değildi o cariyeler. Bu bilir...

Ondan sonra efem, imparatorları sürdürük, politika ünlümüzü sürmedik... Koltuğundan koltukladık sadece! Bu iki... Onu'nün benzetmeği sonuna kadar götürmeyin, e mi?.. Bu da Ekim ayının üçüncü çocuğu!.. Darısı?..

YAZISIZ

YAZISIZ

İhtiyarlamadı!

Bir politikacıya sordular:

«Paşa ihtiyarladı mı?» diye...

«Yooo!» dedi...

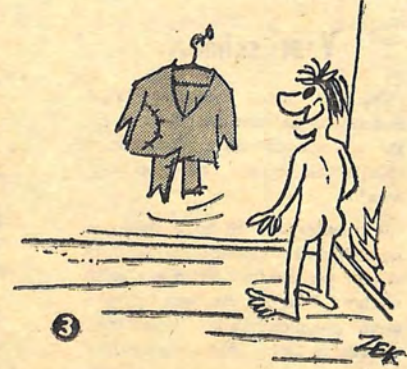
«Nasil yooo?»

«Eski hizmetlerinden henüz bahsetmiyor!..»

Git güt ...

Ciklet markası falan değil... Cevdet Sunay'ın sözleri... Bir zamanlar herşeyden bezmiş Gümüşpala, Sunay'a sığınmış... Paşanın cevabı: «Yabancı yumurtaların üstüne kuluçkaya oturdun... Şimdi git güt...» Git!.. Gütl!..

Nimet ARZIK

YAZISIZ

ŞEYTAN

diyor ki

HUSUSÎ HA...

Hususi araba Türkiye'de haksız servet sembolü... Bu, halkı soyan bir karaborsacının değil, halk için her türlü belâyı göze alan bir yazarın dahi olsa böyle!... Arabanın namusu kavun gibi kokusundan anlaşılıyor. Haksız arabaya binenler çoğunlukta olduğu için, haklı arabaya binenler de halk gözünde lanetlenmekten kurtulamıyorlar...

Tophane yokuşu... Tesbih böceği gibi ard arda otomobiller... Dura kalka gitmiye çalışıyorsun... Birden eski bir Roma Çesarı gibi atlarının dizginlerini ayakta kavramış bir arabacı, atlarını kamçılıyarak konvoyu hücum ediyor.. Kol gibi çıkmış bir ok, demir tekerlekler ve şingirtili atlar üzerine üzerine geliyor... Konvoyu biçip aşağıya doğru inecek... Aman bre fren debrayaj... Tekerleklerin demir mili, tebeşirle kara tahtayı çizer gibi, otomobilin cilâli kaportasını çize geçiyor... Pencereyi açıyorsun:

— Yahu kardeşim ne yapıyorsun, gâvur malı mı, biraz dikkat etsene...

— Ee ne yani, Türk malı mı?

— Fabrikasına bakarsan değil ama, sahibine bakarsan Türk malı...

— Biz ekmek parasını kurtarmaya bakıyoruz, sen gezmeğe çıkmışsın, olur o kadar...

Kamçılıyor atları... Kulağına tekerleklerin zıngırtıları arasından akseden küfürler çarpıyor:

— Köpoğlusı, otomobille fiyaka yapacak... Bekleseydi ke-rata...

Maçka taraflarında daracık bir geçit... Bir gecekonducu el arabasıyla yolu tıkamış, ht-yar satıyor...

Bir korna, bir korna daha... Kumuldamıyor bile... Haydi gene Hacivat gibi uzatıyorsun pencereden kafanı:

— Kardeşim azıcık kenara çekilsene...

— Patladın mı dur biraz...

Çaresiz bekliyorsun ve herif neden sonra lütfedercesine ağır aksak iki adım yol açıyor. Gözlerinde kin, dudaklarında hırs, geçerken hain hain sü-züyor seni...

Mıstırçarşısı kapısında lâmbanın kırmızı yanmasını beklerken, elâmet bir Belediye otobüsü arkadan gelip bindiriyor. Şangur şungur cam çerçeve birbirine karışıyor. Dü-dükler, korku çığlıkları... Otobüs şoförü iniyor, sen de ini-yorsun:

— Yaptığını gördün mü?

— Ne yapmışsınız?

— Daha ne yapacaksınız?

— Çarpımasaydın.

— Ben duruyordum, sen çarptın...

Yoldan geçenler:

— Siz efendi adamsınız, kusura bakmayın çoluğu çocuğu var, şikâyetten vaz geçin, diye şefaet ediyorlar.

Şoför kazada haksız, fakat sen de arabalı olmakta haksızsın! Ne kadar kırılır, ezilir, küfür yersen o kadar içi ferahlıyor insanların!...

Karakola gidiyorsun, polis fazla aldırıyor. Belediye â-miri hiç aldırıyor. Madem hususi arabadır, fakir belediye şoförüne ceza kesmek in-safa sığmaz diye hükmediyor-lar gönüllerinden... Bu bas-kıdan kurtulmak ümidile lâf arasında arabanın borçlu ol-duğunu falan sıkıştırıyorsun.. Bu çeşit maskeli özürleri ka-nıksamışlar... Sinsi ve inanç-sız bir bakışla kafa sallıyor-lar...

Sıkılıp vazgeçiyorsun şikâ-yetten... Vazgeçmesen suçlu çıkman da mümkün gibi... çünkü şoför o esnada iki şa-hit bulmuş:

— Belediye otobüsü ona de-ğil, o belediye otobüsüne çarp-tı deyip duruyorlar...

Otomobili bıraktığın yerler-de ya bir el sileceklerini ko-partıyor, ya lâstikliğini patlatı-yor, ya üzerine helâ kapısı e-debiyatından örnekler yazı-yorlar.

Kabahat halkta mı? Her şe-ye rağmen değil. Halk arabalıların haksızlığına inanmış. Seni de onlardan biri zanne-diyor.

Ve en tehlikelisi bu sosyal tepkileri hafifletecek çareleri de sinek kovar gibi elimizin tersiyle kafamızdan uzaklaş-tırıyoruz!

ŞEYTANÇEKİCİ

Denizcilik Bankasında ikinci sulistilmaı ortaya çıktı. (Gazeteler)

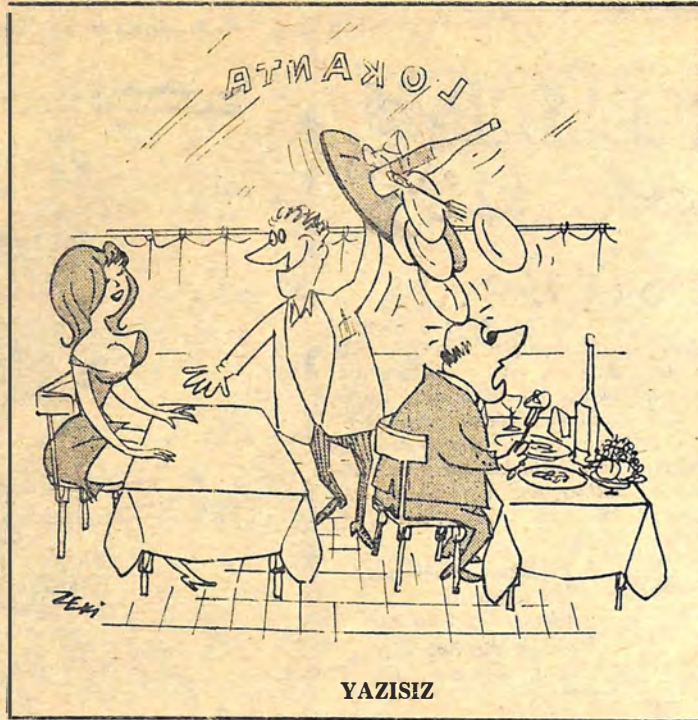
YAZISIZ

YAZISIZ

BÜLENT
ÖZEN

YAZISIZ

YAZISIZ

Suya Çizgi

Sade hiiir

Ne istediklerini bir türlü anlayamadığınız bazı yazarlarımız gibi İlhan Selçuk arkadaşımız da rejimi matrağa almış, köşesinde tatlı tatlı eğleniyor. Bizim demokrasiyi, az şekerli kahveye benzetiyor İlhan.

Kahvenin çok şekerlisi, orta şekerlisi, az şekerlisi olur, biliriz, ama demokrasinin kahve gibi çeşitli tatlarda olabileceğini doğrusu ya bilmiyorduk.

Mademki böyle imiş, hadi söyleyelim. Türkler çok şekerli, az şekerli değil, sade kahveyi daha çok severler.

İndirim

Ulaştırma Bakanlığı, Hava Yolları tarifelerinde indirimler yaptığını gazeteler ve Anadolu Ajansı aracılığı ile vatandaşlara ilân etti.

Hâlâ kolay yaşama formülü peşinde koşanlara devletin güzel, kibar, mânalı bir işareti: Mümkün olduğu kadar havadan az kazanalım.

Edecek

Eski devir hasretlisi birisi, elindeki gazeteden A. P.'nin Kayseri kongresindeki konuşmaları yüksek sesle çevresindekilere heceliyordu: «Kongrede konuşan milletvekilleri diğer siyasi mahkûmların da affedilmelerini istediler.»

Eski devir hasretlisi, gazeteden başını kaldırıp «afferin bizimkilere» diye bir soluk

koyuverdi. Sonra bir başka sütündeki bir başka havadisi hecelelemeye başladı: «Yatırımlar devam edecek.»

Katalavis

Sayın İnönü'yü, muhalefet partisi desteklemiyor, teşvik etmiyor diye kızıyorlar.

Sayın İnönü'yü bazı gazeteler, bazı yazarlar tutmuyor diye kızıyorlar. İnönü'nün iş başında kalmasını isteyenler, aman kızmakta, gücenmekte devanı etmesinler. Zira İstanbul C. H. P. kongresinde biz zat sayın İnönü:

«— Bana teşekkür ettiğiniz gün çekilirim» dedi.

Bizim oyun

İstanbul Tiyatrosu, Cambaz-
oğlu'nu oynuyor.

Alpago Tiyatrosu, Hayat Tatlıdır'ı oynuyor.

Azak Tiyatrosu da «Uyan Süleyman» ı oynuyor.

İsimlere bakıp, bir oyun da biz yapalım dedik bakalım begenecek misiniz?

Uyan, Süleyman Cambazolu hayat tatlıdır.

Sandalyeler

Yent oyuncularını Ses Tiyatrosunda «Sandalyeler ve Ders» adlı bir eseri sahneye koymuşlar.

Oyunun pek rağbet görmeyeceğini tahmin ederiz.

Yıllardan beri millet, politika sahnesinde aynı sandalye oyununu seyretmekten bıktı. Ders alana ise bir türlü rastalayamadık!

Yaşar ÖZEN

BÜLENT
ÖZEN

— Eeeeh, ytlk

— Hani ekmek aslanın ağzındaydı?

Orta Oyunu

ORTA OYUNU benim yaşam-dakilerin bildiği, tad aldığı bir meydan tiyatrosudur. İki büyük ustası vardı: Pişekâr İsmail Efendi ile Kavuklu Hamdi... Sahiden ince, sahiden yüce sanatçıydı ikisi de...

Orta oyunu, adından da belli, ortada, halkın ortasında oynanırdı. Ne sahnesi vardı, ne perdesi.. Tıpkı demokrasi oyunu gibi...

Orta oyununda, başrol iki kişilindi: Pişekâr'la Kavuklu'nun... Yine tıpkı demokrasi oyunu gibi: Onlarda da başroller iktidarla muhalefet liderlerinde değil mi?..

Orta oyunu, bugünkü tiyatronun öğretici, savunucu dâvalarını gütmeydi. Güldürür, eğlendirir, aldatır ve yuttururdu...

Anladınız değil mi?.. Yine tıpkı seçim meydanlarındaki, açık hava toplantılarındaki demokrasi oyunu gibi!

Orta oyununda, zurna ile çifte nağra klâsik oyun havasını çalar, Pişekâr, başında kavuk, sırtında çüppe, ayağında sarı çedlik pabuçlar, elinde şakşak, halkın etrafını çevirdiği meydana bir süre dolaşır ve çok saygılı bir Osmanlı selâmiyle seyircileri selâmlar, oyunu takdim ederdi:

— «Oyunumuz, hamamda deli var!..» Yahut «Oyunumuz, baskın!..» «Oyunumuz, kanlı Nigâr!..»

Eh, şimdi de böyle değil mi?.. İki liderden biri, oyunu takdim ediyor:

— «Oyunumuz, demokrasi!..» Orta oyununda, bölge bölge, bütün memleket insanını, yüzleri, k-

lıkları, dilleriyle tanırdınız: İşte bir Orta Anadolu çocuğu, işte bir Karadeniz uşağı, işte bir Doğulu, ve işte bir İstanbullu... İçlerinde azınlık Türklerini bile bulurdunuz bunların... Yaamak ve ferace içinde, civelek kadınlar bile gelirdi meydana...

Şaşıntınız, tıpkı seçim alanımız, tıpkı demokrasi oyunumuz gibi dediniz, değil mi?..

Bu oyunu, on yedi yıl önce, büyük politika rejisörümüz İnönü koydu meydana...

Rahmetli Hasan Saka, rahmetli Falk Ahmet Barutçu, Karadeniz'i dile getirdi uzun zaman... Nice yıllar, Cevdet Kerim İncedayı'nın Has-so'larını, Memo'larını dinledik hayretler, ibretler içinde...

Bir ara baktık, plânsız şeker fabrikaları, hesapsız barajlar, ödeneksiz istismlâklerle, oyunumuz tıpkı: «Hamamda Deli Var!..»

Bir ara baktık, Kızılay olayları, Beyazıt meydan savaşı, nihayet 27 Mayıs'la, repertuar değişmiş: «Oyunumuz, Baskın!..»

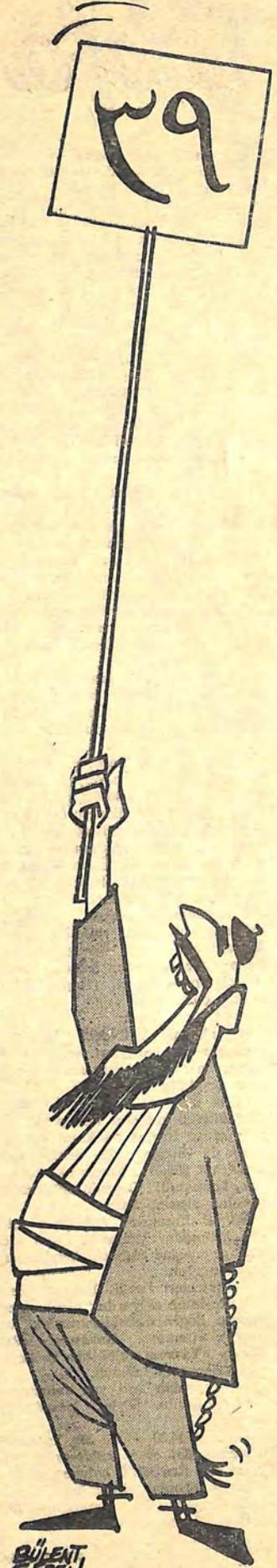
Aradan iki yıl geçti, bir daha baktık, konu yine değişmiş: «Oyunumuz, Kanlı Nigâr!..»

Şimdi, görüyorsunuz, meydan yine o meydan, rejisör yine o rejisör, oyun yine o oyun...

Oyuncular mı?.. Yorulanlar, bir süre dinlenmeğe çekilmişler, kendi yetiştirmeleri yedekler meydana!..

Memlekette işsizlik sona ermedikçe bu oyun seyircisiz kalmaz!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

— Yaşasın Cumhuriyeet!..

ek ucuzladı!

Telefonik

O zamanlar ne telefon karbor-sası vardı, ne de telefon idare-sinin önünde kuyruk...

Zannedirim 1951 yılıydı. Telefon idaresi gazetelere ilanlar veriyor, halkı telefon almaya teşvik ediyor.. Hattâ taksitle telefon dağıtıyordu bütün vatandaşlara.

Bir gazeteci için telefon, ekmekten de, sudan da önemli. Önemli de ne kelime.. ekmek makinası, aşk makinası telefon... O olmazsa kar-nımız da aç kahr, ruhumuz da!..

Bir dilekçe yazıp tütüncüden bir paket sigara alır gibi kolaylıkla telefon almıştım evime. Akşamları bürodan haberleri yazdırıyor, en son aldığım havadisleri de gecenin geç saatlerinde evimden yazdırıyor-dum İstanbul'a.

Ankara en hareketli, en heyecanlı olayların beşiğiydi o zaman. Yine de öyledir. Olayların heyecan selinden sıyrılıp da telefonumla başbaşa kaldığım saatler eş-dostla konuşuyor, mesafeleri tuşa getiren o siyah yüz-lü, beyaz gözlü makinaya âdeta bir sevgili gibi prestij ediyordum.

Hele o santral memurleri!.. Hele o (01), (03)!.. Bir âlem di onlar!.. (Hâlâ da öyledir!)

Telefoncu kızlar gazetecilere bir şeyler borçlu mudur bilmem ama, gazeteciler (03) ün duygulu hanım-larına çok şeyler borçludur!..

Onlar, kibardır, incedir, ağırbaş-lıdır. Zekidir, idarelidir, iradeli onlar!.. İşlerinin bütün yoruculu-ğuna rağmen her aboneye cevap ve-rebilmek için çırpınan gayretleri de vardır, gereksiz azarlara muhatap olup hınçlarını başka aboneden al-an hırçınları da!.. Hele hisli, ro-mantik, sabırlı olanlar!..

Telefonum olmasaydı telefonik aşkın ne olduğunu bilmiyecektim. Bu antidemokratik sevgi çeşidini bana önce telefoncu kızlar, sonra da telefonum öğretti. (Hepsinin ku-lakları çınlasın!)

★
'Bir akşamı... Evdeki telefondan gazeteye son haberleri yazdırdıktan sonra Ankara Şehirler arası memu-runa teşekkür ediyordum.

Onun sesi mi çekiciydi, benim teşekkür mü ona tatlı geldi, bil-miyorum. Benim teşekkür etmem, onun da «birşey değil» demesi tam yedi saat sürdü!.. Konuştuk, konuştuk, konuştuk... Gecenin onbirinden sabahın altısına kadar...

Nöbeti bitmesine rağmen o tele-fon başından ayrılmadı. Uykuyu saa-tim geçmesine rağmen, ben o sesi bırakmadım.

İlk önceleri bey'li, hanım'lı keli-melerle hitap ediyorduk birbirimize. Sabaha doğru dudaklarımızdaki ke-limeler «Canım!», «Hayatım!», «Ru-hum!» «Yavrum» gibi his ve heye-can kremasına bulandı.

— Yarından tezi yoz tanışmal-yız, diyordum. Söyle... Nerede ve ne zaman?

— Saat 14.30 da... Dış kapıdaki pastahanede! diye fısıldıyordu. Ta-mam mı? Ben sütlü kahverengi bir döpiyes giymiş olacağım. Elimde «Rüzgâr Gibi Geçti» romanı bulu-nacak... Tamam mı hayatım?..

Ve... Ertesi gün tam 14.30 da söz-leşilen yerde buluştuk. Orta boylu,

şirin, arzulu bir fakülte öğrenci-siydi. Hem çalışıyor, hem de fakül-teye devam ediyordu.

Birbirimizden hoşlanmış olacağız ki, o gün geç saatlere kadar birbiri-mizi bırakamadık. Ve... Haftalar-ca, aylarca sürececek bir aşka başla-dık...

Ama ne aşk, ne aşk!.. Onun gece nöbetine girdiği akşamlar bende uyku yok!.. Saat 24 den tâ sabahla-ra kadar telefonun bir ucundan ö-teki ucuna binlerce kıvılcım gitti geldi... Tellerin niçin erimedigine hâlâ hayret ederim!..

— Yavrum!..

— Söyle hayatım!

— ..

— Susma ne olursun!..

— ..

— Bir dakika hayatım, bu gece Zonguldak hattındayım, bir abone Bartını arıyor, bir dakika lütfen...

Eğer çok sabırlı değilseniz tele-foncu kızlara aşık olmayın!.. Onla-rın «Bir dakika» ları bazan okadar uzar ki, ya dilsiz bir telefon ahizesi karşısında kavrum kavrum kavru-lursunuz, veya siz de onunla birlik-te devreye girer Ankaradaki abone-nin sesinden Bartındaki abonenin sesine kadar bütün mükâlemeyi baştan sona dinlemek zorunda ka-lırsınız.

Gece yarısından sonra işler biraz hafifler. İşte o saatlerde telefonik aşk, fizik ve tabiat kanunlarını iptâl eden harika bir duygudur!.. Sabaha yakın barlar, oteller ve di-ğer erkenci yerler yine araya gir-meye başlar.

Sevgiliniz sizinle konuşurken bir-den ses tonu değişir.

— Buyurun, şehirlerarası!..

Sarhoş olduğu konuşmasından bel-

li olan bir kadın Adanadan bir arkadaşıyla gevezelik ediyordu. Ni-hayet telefoncu kızın sesini duyar-sınız:

— Adana karşınızda efendim, gö-rüşün!..

Sarhoş kadın sabahın dördünde Adanasıyla konuşadursun, siz de telefon kraliçenizin tahrik edici se-siyle tatlı sarhoşluklar geçirirsi-niz:

— Şu anda yanımda olmak ister miydin?

— Hem de nasıl!..

— Ne yapardın?..

— ..

— ..

Ve... Gecelerce hep aynı muhava-re...

★
Telefon kraliçem gerçekten bü-yük bir dostluk kaynağı olmuştur benim için:

Hiçbir gazetecinin duymadığı bir çok önemli haberleri ondan alıyordum. İçişleri Bakanı bilmem han-gi olay hakkında bilmem nerenin valisini mi arıyor; telefoncu kızım onların muhaveresini dikkatle din-ler, sonra bana naklederdi. Çok zaman, öteki gazeteci arkadaşların gazetelerine yazdıkları havadisler-den bile haberim olurdu onun sa-yesinde! (Telefoncu Ayten'in de kulakları çınlasın!..)

Enteresan birkaç haberle diğer meslektaşlarımı atlatınca gazete-min gözüne girmeye başlamıştım. Maaşıma yapılan her zammı Tele-fon Kraliçeme borçlu olduğumu hiç bir zaman unutmam. Ben de ona olan aşkıma zam yaptım. (Nasıl mı yaptım?.. Yaptım işte!.. O bir meslek ve gönül sırrı!..)

— Harika üstad, harika.. Çok canlı olmuş!

Zaman geçtikçe telefoncu kızların sayısı da çoğalmaya başladı... O-nun gece nöbetine girmediği ak-şamlar mecburen başkalarına alış-tım. Artık Telefon Kraliçemle be-ra-ber, Telefon Prensesim, Telefon Sultanım, Telefon Nedimim, Tele-fon Cârîyem de vardı... Yani uzun sözün kısası, telefon tellerinde bir harem dairesi kurmuştum.

Bir müddet sonra büyük bir sakınca çıktı ortaya. Bu telefoncu kızlar, iyiydi, tatlıydı, hoştu ama, bir kusurları vardı: Şehirli, şehir-lerası bütün telefon konuşmalar-ını diledikleri zaman dinleyebil-yorlardı.

Her erkek sevgilisine «Bir ta-nem!» der ama, bir tek sevgiliye bağlanabilecek erkek var mı aca-ba?.. Bizim de iyi-kötü garnitür aşklarımız oluyordu arasına... Fa-kat hangisini telefonda arasam ko-nuşmamızın tam ortasında birden hat kesiliyor, karşıma telefoncu kızlarımdan biri çıkıyordu.

— Kimdi o konuştuğun?..

— Şey... Teyzemin kızı!..

— Hani senin teyzen yoktu?

— Ne bileyim ben, varmış işte...

— Peki, sen teyze kızıyla buka-dar samimi mi konuşursun?

— Ne yapayım... Hanımefendi di-ye hitap edemem ya... Beraber bü-yüdük...

— Hadi hadi, atma şimdi!.. Ko-nuşmanızı başındanberi dinledim, teyze kızına filân benzemiyor!..

Teyze kızı, hala kızı, amca kızı derken bütün foyalar ortaya dö-küldü. Foyalarla beraber kışkır-ıklar, karpisler, gururlar, çalınlar da ortaya döküldü...

En çok kıskanan Telefon Krali-çesiydi. Kıdem bakımından zaten bu onun hakkıydı.

Aramızdan yalnız kara kedi de-ğil, renk renk, biçim biçim, bir sü-rü sevimli kediler geçmişti.

Artık dinlediği haber ve hava-disleri bana aktarmıyor, gececi ol-duğu zamanlar beni aramaktansa büyük bir hastahanenin nöbetçi doktorunu, ya da nizamiye nöbeti tutan bir yedeksubayı aramayı ter-ciht ediyordu...

★

Aramızdaki bu geçimsizlikten son-ra telefon faturaları birdenbire ka-barmaya başladı. Ama bu kabariş öylesine anormal bir kabarıştı ki, hayretler içinde kalıyordum.

Bir taraftan fatura bedellerini ö-dedim, diğer taraftan da Telefön idaresine başvurarak bir ay içinde yaptığım şehirlerarası mükâlemele-rin kalem kalem tesbitini istedim

İstanbul'dan yaptığım 6 dakika-lık bir konuşmanın idaredeki kay-

dının 126 dakika olduğunu anlayın-
ca şaşkınlığımdan Amerikan som-
yaları gibi havalara fırlamışım.

— Nasıl olur, siz bir abonenin
iki mükâlemeden fazla yapmasına
zaten imkân vermiyorsunuz. 126
dakika nasıl konuşabilirim ben?

— Konuşmuşsunuz efendim, fiş
öyle gösteriyor!

— Yahu şu fiş dediğiniz şeyi bir
de ben görebilir miyim?

İnat etmediler. Sağa sola emir
verdiler. Fişler çıkarıldı, geldi. Saat
şeklinde mor istampa mükkebiye-
le yapılmış yuvarlak bir damga.
Üstünde irili ufaklı rakkamlar var.

— Konuştuğunuz numara gazete-
ye mi ait? dediler.

— Hayır, dedim. Bir arkadaşına
ait. Gazeteye olan konuşmalarım
hep ödemelidir.

Bir memur, mör damgalı fişi eli-
ne aldı, evirdi, çevirdi:

— Yahu bu fiş 6 dakika gösteri-
yor, dedi.

Bir başka memur fişi tekrar
kontrol ettikten sonra:

— Ne 6 sı be birader, dedi, bal
gibi 126 gösteriyor.

En çok ilgili ve bilgili olan uz-
manı çağırdılar. Baktı, baktı, baktı:
— Beyler, dedi. Bu fiş hem 6,
hem de 126 okunabilir!.. En iyisi
İstanbul Şehirlerarası kayıtlarını
getirtmek. Bakalım oradaki memur
kaç dakika kaydetmiş?

Yazdılar, çizdiler, İstanbul'dan
kayıtlar geldi. İstanbul memuru-
nun fişinde de 6 dakika yazılı.

— Haklısın, dediler. İstanbul'daki
arkadaşımızla 126 dakika değil, 6
dakika konuşmuşsunuz. Bizim te-
lefoncu kızlarımız sehven fişi yan-
lış okumuşlar.

— İyi ama dedim, biz bu 126 da-
kikanın parasını yatırdık. O ne ol-
acak?

— O gitti, bir defa tahakkuk fişi-
ne geçmiş, artık geri veremeyiz o-
nu!

— Ne olacak peki?
— Kasaya giren para geri çık-
maz!.. Tetkik edelim, kanun müsa-
itse ilerdeki konuşmalarımıza mah-
sup ederiz!..

İdarenin merdivenlerini inerken
alt kattaki kapıda Telefon Kralıçem-
le karşılaştım. Ne de olsa eski dost
düşman olmaz derler. Ben de o
duyguyla meseleyi bir de kendisine
açtım. Meğer her şeyden haberdar-
mış. Bembeyaz dişleri arasından
pembecik dilinin ucunu çıkarp bir
kahkaha attı:

— Oh olsun!.. dedi. Nasıl, teyze
kızlarıyla, hala kızlarıyla her gece
kırıştırır mısın?..

Semsi BELLİ

✱

Yol hediyesi!

Yaz tatilimizi Meksiko'da ge-
çirdikten sonra, dönüşte, New
York Hava meydanında kocam
bir arkadaşına rastladı. Meğer
o da tatilini Meksiko'da geçir-
meğe gidiyormuş.

Kocam bunu işittince, cebin-
den bir kutu çıkardı ve:

— «Al şu ilacı, mide ve bar-
sak bozukluklarına çok iyi ge-
lir, Meksiko'da sana muhak-
kak lazım olur...» deyip arka-
daşına verdi.

Kocamın arkadaşı da cebin-
den bir kutu çıkarp şöyle de-
di:

— New York'a hoş geldiniz,
Ben de size baş ağrısına bire-
bir gelen şu haplardan vereyim
bâri!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Ne dermiş?

Bir Amerikan askeri ve bir
Rus askeri beraber nöbet bekl-
yorlardı. Amerikan askeri:

— Bir saat sonra nöbetim bi-
tiyor, Allaha şükür dedi.

Rus askeri ise:

— Bir saate kadar nöbetim bi-
tiyor, Malenkov'a şükür, dedi.

Amerikalı sordu:

— Peki arkadaş, Malenkov öl-
e ne diyeceksin?

— Allaha şükür!

Cilâ:

M. Dugomier sâkin sâkin bü-
rosunda çalışıyordu. Telefon çal-
dı... Arayan karısı idi:

— Sevgilim; bugün öğleden
sonra hazırladığım sandviçi ye-
din mi?

— Elbette yedim karıcığım ve
çok da lezzetli buldum, her za-
mankinden çok daha güzel ol-
muştu. Bunu sormak için mi
telefon ettin?

— Tabii! Zira sen gidince far-
kına vardım ki kaz ciğeri ile se-
nin ayakkabılarını cilâlamışım,
ayakkabı cilâsını da...

YAZISIZ

Hortlaklar

Gözleri korkudan büyümüş, a-
damcağız ruh doktoruna başvur-
du:

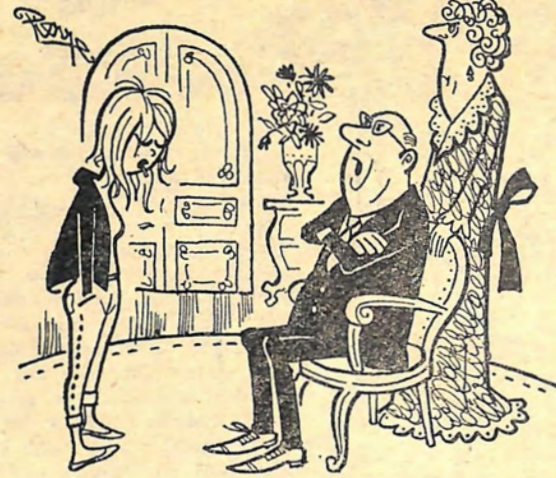
— Doktorcuğum; bana bir ça-
re bulun. Ne kadar ölmüş akra-
bam varsa, hayaletleri gelip her
gece bahçenin etrafındaki par-
maklıkların üstüne oturuyorlar.
Geceleri pencereden dışarı baka-
maz oldum. Ne yapayım?

— Ne yapacaksınız; dedi dok-
tor. Parmaklıkların demirlerini
ilyce sıvırltın kâflı...

Yüzük

Kızcağız evvelki akşam nişan-
lanmıştı; o sabah kahvaltıda yü-
züğü ile indi. Fakat hiç kimse bu
büyük değişikliği farketmiyordu.
Epey saharettikten sonra artık
dayanamayan kızcağız:

— Burası ne kadar da sıcak
diye söylendi; şu yüzüğümü çı-
karayım bari!..

— Bari pazardan pazara büyük annenle kiliseye
git de günahlarınızı çıkar!

Neden öldü?..

Genç adam, meyhaneden içeri girdi, barmeni ve oradakileri
dostça selâmladıktan sonra:

— İyi ama dedi; Jules nerede? Ortalıkta görünmüyor...

— Nasıl haberin yok mu? dedi, barmen. Öyle ya bir hafta-
dır buraya uğramadın. Jules öldü. Zavallı Jules'i üç gün önce
gömdük.

— Ne diyorsunuz! O arslan gibi çocuk; nasıl ölür?

— Öldü işte. Jules gibi şu dünyada bir tane daha bulunmaz.
Bir tek daha yoktur onun gibi alın kalbli bir insan. Hem de
o kadar iyi bir müşteri... Düşünün bir kere her sabah saat ye-
dide Jules burada idi, kapıda benim uyanıp bari açmamı bekler-
di. Açınca da içeri girer 7-8 romlu kahve içip kahvaltısını ya-
pardı. Hepsini bu kadar değil, saat onda Jules tekrar gelir «Saat
on kokteyli» dediği içkisini içerdi. Bu içkiyi içti diye öğle
meğinde aperitiflerinden vazgeçtiğini hiç görmedim. Bu aperitif
ise altı bardak vermitten aşağı düşmemiştir hiçbir zaman. Ye-
mekte ise bir veya iki şişe Burgonya şarabı yuvarlardı. Ağzının
tadını bilirdi Jules. Öğleden sonra ise saat dörtte içtiği yarım
litre limonlu rom'un vakti gelene kadar çeşitli içkiler içerdi.
Geceyi yine bir beyaz, sek Burgonya ile kapatırdı. Şimdi ise bun-
ların hepsi bitti. Böyle iyi ve cömert bir insanın bu genç yaşta
ölüp gittiğini görmek insanı mahvediyor doğrusu...

Barmenin bu anlattıklarını dinleyen müşteri de içini çekti:
— Zavallı Jules! Fakat söyleyene bana, sevgili Jules ne-
den öldü?

Semsiye

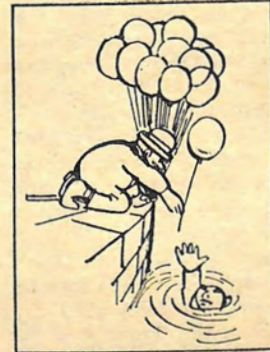
Ufak tefek adamcağız, her za-
mankinden farklı bir saatte eve
geldi ve karısını iri yarı bir a-
damın kolları arasında buldu.
Ufak tefek adam, bunun üzerine
iri yarı adamın bir kenarda du-
ran şemsiyesini yakaladı ve dizi
üzerine vurup iki parçaya ayırdı.
Sonra:

— İnşallah dedi; inşallah sağ-
nak halinde yağmur yağar!

Çamur maskesi

Eczacı, Jime sordu:
Jim, karın için satın aldığın
çamur maskesi onu güzelleştirir-
yor mu?

Jim dudak büktü:
— İki üç saat için sadece...
Sonra yüzünü yıkıyor zira.

YAZISIZ

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 45 —

— Aaaa!.. Vallahi bir yaşına daha giriyorum. Amma da şakacısnız; ev içinde katır ne arıyor a gözümün nuru?

Gene o pepe ses, bu sefer çatlak bir boru gibi öttü:

— Kadın, karşıdaki herifin kim olduğunu biliyor musun? Bana adla, sanla Zorba Hacı bey derler. Gözümün içine bak ta aklını başına al... Rabbena hakkı için, ben adamı paçavra gibi parçalarım, çiğ çiğ yerim.

Yeri tekmiyerek, daha kuvvetle gürlledi:

— Ulan Leylek Tahsin, Kör Haydara koş, sakın yerinden kımlıdamaşın; Topal Hüsnü de öbür köşeden ayrılmışın... Sen de evin arkasını kolla... Gözünüzü dört açıp etrafa dikiz geçeceksiniz ha... İt oğlu iti kaçırırsanız üçünüzün de sinsilenize, geçmişinize okurum. Deli Şakir, Yedi belâ Salim, Kekeme Kadri ben, buradayız... Suratımda maymun mu oynuyor da alık alık seyrediyorsun?... Haydi bas!..

Yine Kanaryaya hitap etti:

— Karı, ermeni gelini gibi ne kırtıyorsun? Vaktimiz yok, çabuk fırla, katırı getir diyorum; yoksa avuca tükürüğü basıp fil kuyruğu kırbaça dayandım mı, can alıncaya kadar bırakmam.

Kanarya, kakhaha sağanağı arasında cevap veriyordu:

— Hoppala, gene lâtife... Emrinizin yerine gelmesi için, katırı değil, kadanayı, köheylanı bile getireyim, fakat katır kim a gözümün elifi?

— Yedibelâ, kapının önüne çık, eşige çömel, ne içeri, ne dışarı kuş uçurtma... Deli Şakir, Kekeme Kadri, siz de bodrumdaki kömürlükten, odunluktan işe başlayın!..

Bir solukta kendimi yukarı attım. Üçü de odadan fırladı. İki izbandut, paldır küldür alt kata saldırdılar. Çatır çatır bir şeyler kırmağa, gümbür gümbür öteberi devirmeğe başladılar.

Gene kulağıma yere yapıştırmış, dinliyorum; Hacı bey köpürüyor:

— Karı mısın, kısrak mısın, ne haltsın, şimdi bilmem nen yahya İnecek... Dinim hakkına başıma kan çıktı, gözlerim döndü; kapı kapamaca alayınızı yakmazsam, topunu-

zun canına mevlût okumazsam şu bıyıklarımı kazıtırım.

Ayşe hanım, hıçkırır gibi soruyordu:

— Hacı paşacığım, size karşı boynumuz kıldan ince; suçumuz, günahımız olmadığımı şimdi anlıyacaksınız... Emrinizi bir türlü anlıyamadım gitti. Katır kim, onu söyle-sene a şanlı şöretli beyim...

— Katır kim olacak, beş gündür buraya saklanan mendebur, evinizde gizlenen serseri... Padişah düşmanı alçak, nan ve nimet nankörü hain...

Demindenberi elimde tuttuğum değirmi aynayı, pudra ponponunu, sürme tulumunu fırlatmış, lokman-ruhu şişesi burnumda, her zaman zangır zangır, ecel terleri dökerek, bu sözleri dinliyor, bayılmamak için, dişlerini birbirine geçiriyordum.

Kapının dışında bekliyen adam, köşklü narası atar gibi ortalığı çın çınlatı:

— Dün akşam, yanınızdaki herifi göziyle gören benim. Ne katır atıp duruyorsun geçmiş tenekeli...

Sesi derhal tanıdım. Dün gece, Peşkirçipaşının oğlunun yanındaki minare kırığının sesi...

Zaten bütün bu işler hep onun marifeti değil mi?

— Bu pırasa bıyıklı yiğit yalan mı söylüyor kaltak?

Hemen arkasından, Hacı bey de bir nara attı:

Hacı bey, hırsla cama bir şey fırlatarak parça parça etmiş, avaz avaz yaygarada:

— Necaset, nam diğer Necatüddin katırını karşıma getirecek misin? Bizi üzmeden, yanınızdaki delikanlıları yormadan imana gelecek misin, yoksa ben getireyim mi?.. Evin içini allak bullak edip leşini gözünün önüne sereyim mi?

Bir şangırtı daha işitilir işitilmez, Ayşe hanım acı acı haykırdı:

— Padişah başı için, velinimet sadakası olarak merhamet et. Katırdan, esterden, Necatten, necasetten haberimiz varsa, biricik evlâdım Rızacığımı teneşirlerde göreyim, cenazesine su dökeyim, kendi elimle tabutuna koyayım.

Dışardaki Yedibelâ:

— Kahpe, beni yalancı mı çıkarıyorsun? diye, kapıya çarparak içeri atılırken Hacı bey dana gibi böğürdü.

— Eşşoğlu, sesini kıs, benim işime karışma!..

Kanarya, ağlar gibi dil döküyordu:

— Yavrum Rızacığımı Karacaahmetlere yatırıyım ki doğruyu söylüyorum; bu namda, bu nişanda bildiğimiz, tanıdığımız varsa, şayet yalan söylüyorsam gözlerim sönsün, dilim enseme çekilsin, selâmün kavlenlere uğrayım da altımdan alsınlar... Demin de dedim, gene diyor-

rum; boynumuz kıldan ince, uzatalım kesiniz, koparınız. Bigünah boynunu vurmak şanınıza yaraşıyorsa hiç çekinmeyiniz, evi arayan bey oğullarım, şimdi boş dönecek...

Hacı bey sesini alçaltmıştı; biraz yumuşadığı anlaşıyordu. Sordu:

— Necatüddin denilen yumurcak şimdi burada değil mi? Amma saklama, doğru söyle...

— O ecibücüc isimli de kim a paşacığım?

Yedibelâ Salim:

— Vallahi bu kodus kaltağı, ayağımın altına alacağım! diye bağırınca, Hacı bey haykırarak gene susturdu:

— Şimdi ben seni ayağımın altına alacağım. Benim işime karışma diyorum öküzöğlü!..

Ayşe hanım, hafakanlı, titrek bir sesle yemin ediyordu:

— Vallahi de, billâhi de, tallahi de inanın bir oğlum Rızacığımın ölüsünü öpeyim, gâvur, çifit dinlerinde can vereyim ki burada böyle

bir kimse olmadığı gibi ne geldi, ne de yüzünü gördük; bu isimde tanıdığımız mahlûk yok.

Hacı bey, derin bir of! çekip (Şimdi belâımızı bulduk!) dedikten sonra dışarıya seslendi:

— Salim, yanımda cigara kalma-dı, tabakanı uzat!

Ayşe hanım:

— Aslançığım, size lâıyk değil amma buyurun benim paketimden; cariye-nizi ihya edin!.. diye kakhahalar atıyor, (hu, Agavni hanım, du-ducuğum, antipirin hâlâ fayda et-medimi? Artık başını kaldır, Hacı beyefendimize kahve getir!) diye duvarı vuruyordu.

Agavni'nin dünyadan haberi yok; kimbilir kaçınıcı uykuda...

Üç, dört dakika, ses sada kesilmişti. Tehlikenin hızı biraz geçmişe benziyordu.

En alt kattan, iki zebellânın sesleri geliyordu:

— O, o, o odun ağa... i, i, i, pii sıkı tut... sa, sa, sa, sarnçın içinde cavlâğı çekerim ha...

— Ulan kekeme, düşersen bir klefteci eksik olur.

— Ki, ki, ki, kilefteci... ba, ba... babandır meşşoodunu...

Aynayı, pudrayı, sürmeyi aldım; kulağıma yere yapışık, yattığım yerde hem tuvaletimi yapıyor, hem de aşağıyı diliyordum.

Hacı beyle Kanarya, çenede idi:

— Amma hemşire hanım, icap c-derse, döseme tahtalarını, kaplama kırışlarını, aralık taşlarını bile sö-küp her tarafı hallaç pamuğu gibi atacağız. Şayet...

Ayşe hanım, o anda yerinden fırladı. Dedi ki:

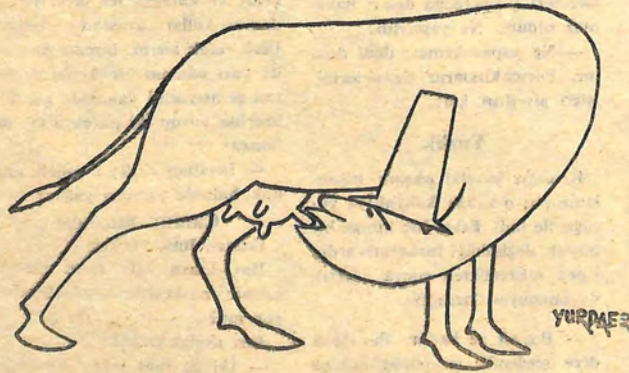
— O Odediğiniz necis midir, necaset midir, ne karın ağrısıdır, eğer onu bulursanız, Allaha şükür maiyetinizle padişah bendeleri eksik değil, hepsi babayığit delikanlılar. Çapkının bileklerine kelepçeyi, ayaklarına zinciri vurup, pestilini çıkara çıkara götürsünler... Siz şu lâmbayı alın. Kapının anahtarı üstünde; dışarıdan kilitleyip kaplamaların arasına gazyağını dökün, eve ateş verin. Biz içeride diri diri yanmağa razıyız... Şayet vık diye sesimiz çıkarsa, Karadağ altı patlarını ne güne duruyor, altı kurşunu da üstümüze boşaltın!..

Hacı bey sordu:

— Bu evin içinde kimlersiniz?

— Evin içinde kim olacak a şekerim!.. Bir ben cariyeniz, bir yavrum cariye-niz, bir emektar dudu, bir de enişte beyimiz, yani Erzurum vilâyeti sabık başkâtibi, sağlı sakallı, göğsü nişanlı bir bey..

(Devamı var)

YAZISIZ

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
EREN

— 58 —

Sidney anahtarla odanın kapısını açarak, elektriği yaktı. Burası bir oda değil, büyük bir daireydi. Oturma odasının önünde küçük bir balkon vardı. Hafif bir rüzgâr pencerelerdeki beyaz perdeleri şişiriyordu. Köşede hiçbir zaman kullanılmamış tesiri uyandıran büyük bir şömine, bir kenarda iki koltuk, ve üstü mektup ve kâğıtlarla dolu küçük bir masa vardı. Bu otel dairelerinin gayri şahsi soğukluğu ile Sidney'in masasının üstüne fırlattığı kâğıtları nedense Barbara'nın kalbini sızlattı. Bir duvarın önüne de üstünde şişeler bulunan küçük bir bar konulmuştu. Sidney süratle gidip geliyor, küçük bir lambayı yakıp, holdeki ışığı söndürüyordu. Oda iyice loştu artık, mavi gölgelere bürünmüştü.

Yatak odasında aralarında bir kömüt olan iki dar karyola vardı. Sidney'e Barbara, sokakta koşarken hissettikleri o nefeslerini kesen heyeçanla elbiselerini çıkararak odanın kapısına doğru gidiyorlardı. Sonra eşikte birbirlerine sarılarak durdular ve o daracık karyolalara baktılar ve aynı anda gülümsemeye başladılar. Sidney, «Kararlar,» dedi. «Daima karar vermek lazım...»

«— Seni seviyorum.»

Yataklardan birinin üzerine düştüler. Bu defa Barbara uzanıp elektriği söndürdü. Maamafih oturma odasından içeri süzülen ışıktaki, göğsüne doğru eğilmiş olan Sidney'in profilini görüyordu. O zamana kadar Sidney'in çehresinin ne kadar hoş, ne kadar muntazam olduğunu nasıl da farkedememişti? O yüze bakmak bile başlı başına bir zevkti. Barbara, «Onu seviyorum,» diye düşündü. «Onu seviyorum.» Buna hakkı olmasa bile Sidney'i sevdiğini bilmesi de ona kâfiydi. Hissedebiliyordu artık. Bu da her şeyin fevkindeydi. Sonunda ne olursa olsun hissetmek, sevmek, aşk kabiliyetine sahip olmak güzel bir şeydi. Barbara o anda o zamana kadar hakiki aşkı tatmamış, kimseyi sevmemiş olduğunu da anladı.

Bu fiziki zevki de o zamana kadar böylesine tatmamıştı. Genç kadın bu değişikliğe aşkın sebep olduğunu anladı. Kocasından ayrılalı hiçbir erkekle münasebette bulunmamıştı. İki senedir kimseyle sevişmemişti. Bu yüzden evvelâ biraz acı duydu. Fakat birkaç saniye için. Sonra Barbara Sidney'e kolla-

rını açtı. Genç kadın dünyada böyle tecrübeli, usta erkeklerin bulunduğunu da bilmiyordu. Buna rağmen şaşmadı da, zira Sidney Carter'in her şeyi mükemmel surette yapabileceğinden hiçbir zaman şüphe etmemişti. Onu şaşırtan kendi reaksiyonu oldu. Genç kadın birdenbire his ve hareketten meydana gelmiş, utanması olmayan bir mahlûk halini alıvermişti. Sesi sanki ta uzaklardan geliyormuş gibi kulaklarında uğuldadı. Gırtlaktan gelen boğuk bir inilti... Sidney'in büyük bir sevgi ve şefkatle yastığının ucunu dışlarının arasına sıkıştırıverdiğini hissetti. «Ne canavarım,» diye düşündü. Fakat buna da aldırmadı.

Ter içinde kalmışlardı. O zamana kadar bunu aşkın tiksindirici bir kısmı addeden genç kadın, bu defa aldırmadı bile. Daha sonra adam onu uzun müddet kollarından bırakmadı. Ancak pencereden esen rüzgâr onları titretince doğrularak, çarşafı üstlerine çekti. Sonra, «Ne düşünüyorsunuz?» diye sordu.

«— Hiç... Çok mesudum.»

«— Ben de öyle.»

Fakat mis gibi kokan temiz çarşafın altında genç kadın kendine gelmişti. Ve o anda iki şey düşünüyordu. «Belki çocuğum olur,» diye mırıldandı.

«— Olmaz, olmaz. Ben dikkatli davrandım.»

Barbara uzanarak adamın elini tuttu. Sidney hafifçe onun parmaklarını sıktı. Bir müddet konuşmadılar. Sonra Barbara, «Bir şey daha var,» dedi. «Daha da fena bir şey.»

«— Neymiş o?»

«— Seni sevdiğimi söyledim.»

«— Biliyorum... He mde birkaç defa.»

«— Bir kaç defa mı?» Barbara vâziyetin bu kadar fena olduğunu haberdar değildi. «Kızdın mı?»

«— Oh...» Yarı hiddet yarı mahçubiyet ifade eden bir sestir bu. «Nasıl kızabilirim? Keşke kızsaydım!»

Barbara ellerini başının altında kavuşturmuş yatıyordu. Sidney eğilerek genç kadının kolunun altını öptü. Barbara, «Bunu nasıl yapabilirsin?» dedi.

«— Neden?»

«— Bilmem ki.»

Sidney gözlerini kapadı. Konuşmağa başladığı zaman sesinde yire o garip hiddet vardı. «Galiba ben de seni seviyorum.»

Barbara şefkatle, «Bunu söylemen şart değil,» dedi. «Senden hiç bir şey istemiyorum.»

Genç Kız

RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

«— Sana, bana âşık olmayacağımı söylediğim zaman bu sözlerin çok tehlikeli olduğunu iddia etmiştin. Hatırlıyor musun?»

«— Evet.»

«— Biraz evvel söylediğin de tehlikeli.»

«— Sevgilim, o zaman hakikaten samimiydin.»

Sidney dirseğine dayanmış ona bakıyordu. Elini uzatarak genç kadının alnına düşen saçları kaldırdı. «Sen Barbara Lemont'sun... Evlenmek isteyen bir kızsın... Bunu unutmuyacağım.»

«— Herkes evlenmek ister.»

«— Ben de senin evlenmeni, mesut olmanı istiyorum. O kadar iyi bir insansın ki.»

Barbara neşeli görünmeğe çalışarak, «Günün birinde evleneceğim,» dedi. «Bunu sen bana söylemiştin. Ben de unutmadım.»

«— Kendimden nefret etmeme sebep olacaksın.»

«— Neden? Sevebileceğim bir erkekle karşılaşacağımı zannetmiyordum, sonra seni buldum... O halde günün birinde evleneceğim. Zira bu ikinci, birincisi gibi büyük bir mucize değil.»

Sidney hiç sesini çıkarmadan genç kadına sıkı sıkı sarıldı. Geri çekildiği zaman yüzünde üzüntülü bir ifade belirmişti. Haydi giyin... Aşağı bara inip, bir şeyler içelim.»

Barda ikişer kadeh içki içtiler, masanın altında da elele tutuşmuşlardı. Barbara onları görenlerin biraz evvel yataktan çıkmış olduklarını anlayıp anlamıyacağını düşünüyordu. Yandaki aynaya bir göz attı. Ömründe bu kadar güzel olmamıştı genç kadın. Sâkin, memnun ve mesutur.

Sidney yarımada onu eve götürdü. Barbara'yla birlikte yukarıya da çıktı ve kapının önünde durdu. «İçeri girmiyeyim,» diye fısıldadı. «Annemin kaçmasını istemiyorum.»

Barbara güldü. Seni ne zaman göreceğim?»

«— Yarın?»

«— Tabii.»

Sidney genç kadına sarılarak, dudakları onun yanağında, bir an kılmadaman öyle durdu. Sonra hafifçe, «Ne olacak bizim halimiz?» diye fısıldadı.

Barbara buna cevap vermedi. Çünkü o da bilmiyordu.

Ertesi gün ofiste Barbara Amerikan kadını hikâyelerinden birinden çıkmışçasına gülünç bir cümleyi kendi kendine tekrar edip durdu. «Ona o kadar âşığım ki, ne yaptığımı bilmiyorum.» O zamana kadar böyle düşüneceği ve bilhassa buna inanabileceği hiç de akıllına gelmemişti. Baştan aşağıya aşk keşilmişti, bunu hissediyordu. Güllünc

bir şeydi bu ve Barbara mesuttu. Öğle vakti bir sandviç getirterek, odasının kapısını kapadı ve masasının başında Sidney'i düşündü. Kendisine dokunulduğu zaman tiksintiyle irkilen Barbara Lemont'un aşktan böyle hasta olacağı kimin aklına gelirdi?.. Genç kadın beşe beş kala binanın kapısında, sevgilisini bekliyordu. Sidney'in kendisini görünce telaşla karşıdan onun bulunduğu tarafa geçtiğini seçince farketti.

Barbara, «Merhaba,» dedi. Genç kadın tebessümünün bütün çehresi ni kapladığını hissediyordu. «Belki de kızardım,» diye düşündü.

«— Ne kadar güzelsin!» Sidney ona bakarken yüzünde üzüntülü bir ifade belirmişti, çabucak genç kadının koluna girdi.

Adam onu ilk tanıştıkları, evli adamların barına götürünce, Barbara pek eğlendi. İçerisi bir hayli karanlıktı, bardakları parlatan barmenden başka kimse de yoktu. Sidney iki martini ısmarladı.

«— Saat yedide gitmem lazım. İş için biriyle görüşeceğim.»

«— Ya... Peki.» Uzanarak Sidney'in elini tuttu. «Seni gördüğüme o kadar memnunum ki.»

Sidney, «Barbara,» dedi. «Vâziyeti benim için büsbütün güçleştirme. Kendimden nefret ediyorum. Sana ne söyleyeceğimi de bilmiyorum.»

Barbara elini çekerek kollarını kavuşturdu ve gülümsedi.

Sidney kadehini alarak Barbara'ya doğru hafifçe başını eğdi, genç kadına da kadehini kaldırdı. «Bir kahanette bulunayım mı? Gelecek sene burada sevdiğim biriyle içki içeceğim.» dedi.

«— Kiminle?» Fakat genç adamın ne demek istediğini anlamış ve kalbine âdeti bir kama saplanıvermişti. Sidney neden her şeyi mahvetmek istiyordu?

Genç adam, «Kim olduğunu henüz bilmiyorum,» dedi. «Onunla tanıştığın zaman bana da haber vereceğini umarım.»

«— Olur.»

«— Bana telefon eder, Sidney ben âşığım, dersin.» Genç kadına tekrar tebessüm etti. O şirin, sevimli eski gülüşüyle... «Hayır, hayır, bana bunu söylemeyi unutursun. Ben de o zaman o genci hakikaten sevdiğini anlarım.»

«— O gençten... Her kimse o genç... Ondan bahsetmemiz lazım mı? Bu mevzu beni sıkıyor.»

Sidney birdenbire, «Dün akşam sarhoş muydun?» diye sordu.

«— Değildim. Neden? Saçma sapan bir şey mi yaptım?»

(Devamı var)

KOMİSER
OSMAN

KUÇERO'
NUN
PEŞİNDE

4

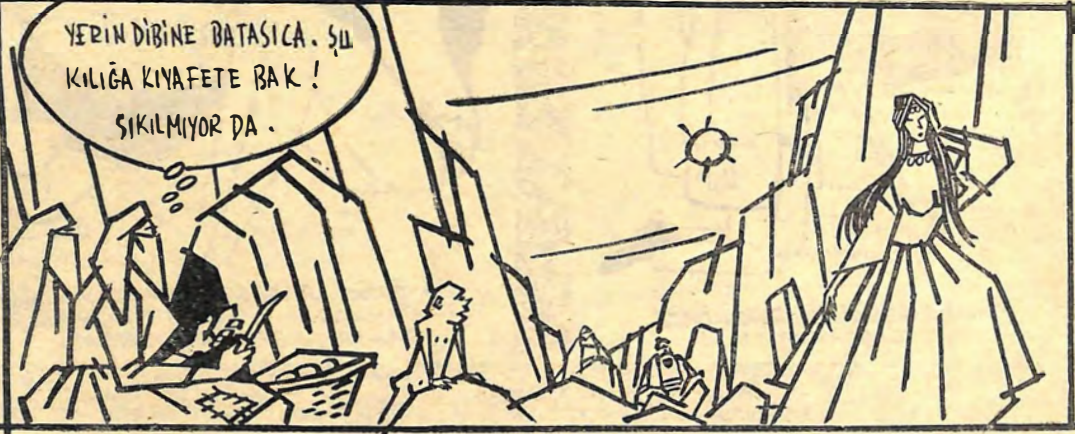
FADİK YORGUNLUĞUNU KU-
ÇERONUN BOYNUNA SARILDIĞI
ZAMAN UNUTUR GİDERDİ...

UTANMAZ KADIN

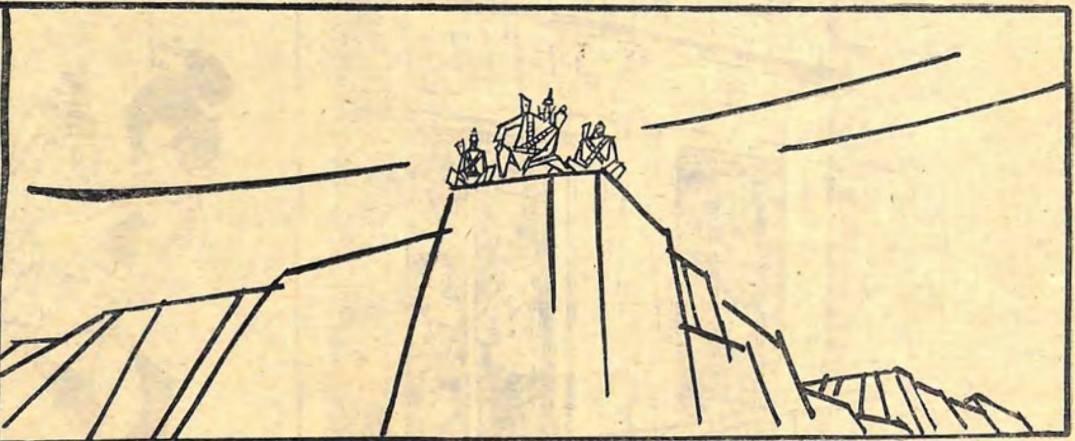

FADİKİ KÖYLÜLER
SEVMEZLERDİ AMA
BUNU BELLİ ETMEĞE
CESARET EDEMEZLERDİ.
KUÇERO KORKUSU
ONU DOKUNULMAZ
YAPMIŞTI...

YERİN DİBİNE BATASICA. ŞU
KILIĞA KİYAFETE BAK!
SİKILMIYOR DA.

FADİK VE MURDO'DAN
BAŞKA KUÇERO NUN
İKİ YOLDAŞI DAHA VARDI.
BUNLARIN BİRİ ONUN
SAĞ KOLU SELİMO, Dİ-
ĞERİ SOL KOLU HAKİ-
MO İDİ...

SELİMO, TILKI KADAR KURNAZ BİR HAYDUTTU.
DAĞLARI KARIŞ KARIŞ
BİLİRDİ O. MEZİYETLE-
RİNDEN BİRİ DE SADA-
KATI İDİ...

HAKİMO İSE GÖZÜNÜ BUDAKTAN SAKINMAYAN CİNSTENDİ.
ATTIĞINI VURUR, TUTTUĞUNU
KOPARIRDI. MERHAMETTEN
YANA NASİBİ OLMAMIŞTI.

DEVAMI VAR

SÜRPİZLİ

BÜYÜK İKRAMİYELER ÇEKİLİŞİNDE

Tasarruflarını devamlı surette
bankamıza yatıranlar arasından

2 KİŞİYE YÜZERBİN LİRA
2 KİŞİYE ELLİSERBİN LİRA

3360 kişiye yediyüzbin liralık ikramiyeler verilecek,
ayrıca 15 talihli birer apartman dairesi kazanacaktır.

Apartman dairelerini kazanacak
15 TALİHLİDEN BEŞİ
aynı zamanda yılın sürprizi olarak
BİRER DE YAZLIK EVE SAHİP OLACAKTIR

EN GEÇ 17 KASIM
TARİHİNE KADAR

Birikmiş paralarınızı bankamıza
yatırmalı ve büyük ikramiyeler
çekilişine katılmalısınız

YAPI
ve
KREDİ
BANKASI

171

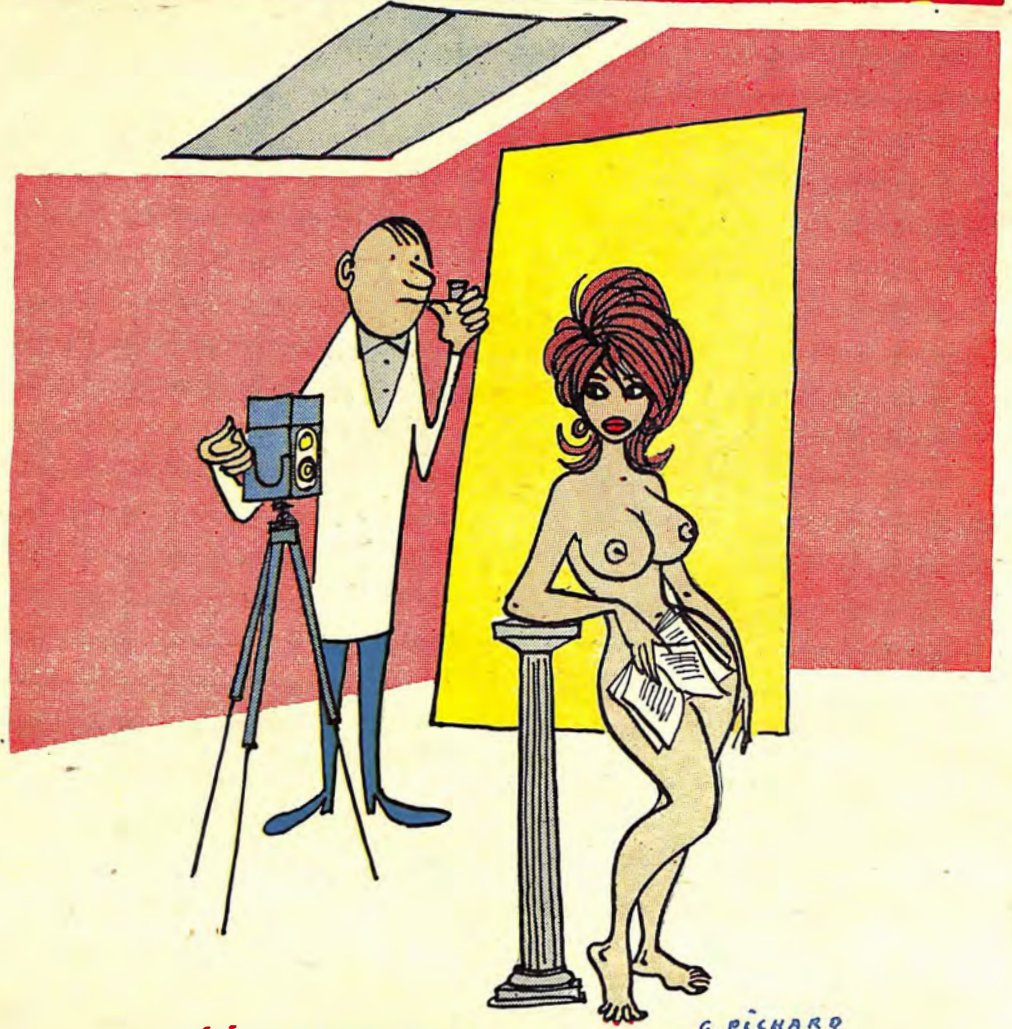
AKHAKA

YAZISIZ

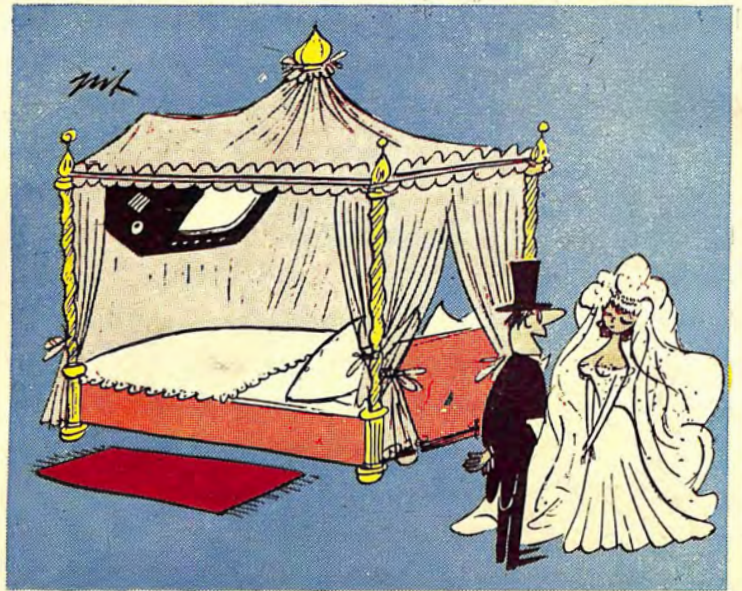
-SEVİYOR MU, SEVMİYOR MU ?..
SEVİYOR MU, SEVMİYOR MU ?..

-NİÇİN O FELSEFE KİTABINI ALDINIZ ?..
-NİŞANLIMIN AİLESİ GÖRÜNCE "NE CİDDİ KIZ,, DESİNLER..."

YAZISIZ

DAMAT- BU GECE SANA BİR SÜRPRİZİM VAR...